

Молодіжний Вісник

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №108 (133) СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ 2023 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
«ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ»

<http://vmvpu.vn.ua> <https://instagram/vmvpu>

<https://www.facebook.com/dptnzvmvpu> <https://www.facebook.com/groups/vmvpusport>

ВЕЛИКИЙ НАРОДЕ ВЕЛИКОЇ УКРАЇНИ!

Звернення Президента у роковини вторгнення

Рік тому в цей день із цього ж місяця близько сьомої ранку я звернувся до вас із короткою заявою, тривалістю всього 67 секунд. У ній пролунали дві найголовніші й тоді, і зараз речі. Те, що Росія почала проти нас повномасштабну війну. І те, що ми сильні. Ми готові до всього. Ми всіх переможемо. Бо ми – це Україна!

Так розпочалося 24 лютого 2022 року. Найдовший день нашого життя. Найважчий день нашої новітньої історії. Ми прокинулися рано й відтоді не засинаємо.

У когось був страх, у когось – шок, хтось не знав, що сказати, але всі відчували, що робити. На дорогах з'явилися затори, але багато хто їхав по зброю. З'являлися черги. Хтось стояв на кордонах, але багато хто – до військкоматів і ТрО.

Ми не підняли білий прапор, а стали боронити синьо-жовтий. Не злякалися, не зламалися, не здалися. Символом цього стали прикордонники зі Зміїного й маршрут, за яким вони відправили «руській військовий корабель».

Наша віра зміцніла. Зміцнів наш дух. Ми вистояли в перший день повномасштабної війни. Ми не знали, що буде завтра, але точно зрозуміли: за кожне завтра треба битися!

І ми бились. І вигризали кожну добу. І ми вистояли в другий день. А далі – в третій. Три доби, які нам відводили на життя. Погрожували, що за 72 години нас не існуватиме. Але ми вистояли в четвертий день. А потім у п'ятий. А сьогодні стоїмо рівно один рік. І досі знаємо: за кожне завтра треба битися!

Я дякую всім, завдяки кому триває наш опір. Це всі наші захисники та захисниці. Збройні Сили України. Сухопутні війська, наша піхота й танкісти. Повітряні та Військово-Морські сили. Артилерія, ППО, десантники, розвідники, прикордонники. ССО, СБУ, Нацгвардія, поліція, ТрО – усі наші сили безпеки й оборони. Завдяки вам стоїть Україна. І ми витримали лютий місяць і лютий початок війни.

А далі була весна. Нові атаки, новий біль. Всі побачили справжнє нутро нашого ворога. Обстріли пологового будинку, драмтеатру в Маріуполі, Миколаївської ОДА, площі Свободи в Харкові, вокзалу в Краматорську. Побачили Бучу, Ірпінь, Бородянку. Весь світ чітко усвідомив, що насправді

означає «руській мір». На що здатна Росія.

Водночас світ побачив, на що спроможна Україна. Це нові герої. Оборонці Києва, захисники «Азовсталі». Нові подвиги, які здійснювали цілі міста. Харків, Чернігів, Маріуполь, Херсон, Миколаїв, Гостомель, Волноваха, Буча, Ірпінь, Охтирка. Міста-герої. Столиці незламності. Нові символи. А разом із цим – нові оцінки та прогнози щодо України.

Перший місяць війни. І перший перелом у війні. Перші зміни у сприйнятті світом України. Вона не впала за три доби. Вона зупинила другу армію світу.

Ми зазнавали нових ударів щодня, дізнавалися про нові трагедії щодня, але витримали завдяки тим, хто викладався на повну щодня. Заради інших.

Це наші медики, які рятують поранених бійців на передовій, роблять операції під обстрілами, приймають пологи у бомбосховищах, лишаються на чергуванні днями й тижнями. Як наші рятувальники та пожежники, які витягують людей із-під завалів та з вогню в режимі 24/7. І наші залізничники, які без сну й зупину евакуювали сотні тисяч українців від початку війни.

А далі були перші наступи, перші здобутки, перші звільнені території. Перша й не остання Чорнобаївка. Вигнання окупантів із Київщини, Сумщини та Чернігівщини. Наша «Стугна». «Вільха». Наш «Нептун» і крейсер «Москва», який іде на дно. Перший «Рамштайн». І другий за всю історію ленд-ліз.

Україна здивувала світ. Україна надихнула світ. Україна об'єднала світ. На доказ можна сказати тисячі слів, але достатньо кількох. HIMARS, Patriot, Abrams, IRIS-T, Challenger, NASAMS, Leopard.

Я дякую всім нашим партнерам, союзникам і друзям, які стоять пліч-о-пліч із нами весь рік. Я радий, що міжнародна антипутінська коаліція зросла настільки, що потребує окремого звернення. Я зроблю його незабаром. Обов'язково.

Я дякую нашому зовнішньополітичному війську. Дивізії наших дипломатів, послів, представників у міжнародних організаціях та інституціях. Усі, хто б'є окупантів вогнем і мечем міжнародного права, домагається нових санкцій, визнання держави-терориста державою-терористом.

Війна змінила долю багатьох сімей. Переписала історії наших родин. Змінила наші звичаї та традиції. Раніше дідусі розказували онукам, як били нацистів. Тепер онуки розповідають дідусям, як б'ють рашистів. Раніше мами й бабусі плели шарфики, тепер плетуть маскувальні сітки. Раніше діти просили в Санти смартфони, гаджети, тепер же віддають кишенькові й збирають кошти для наших бійців.

За рік фактично кожен українець когось втратив. Батька, сина, брата, маму, доньку, сестру. Кохану людину. Близького друга, колегу, сусіда, знайомого. Мої співчуття.

Майже в кожного в телефоні є хоча б один контакт, що більше ніколи не підніме слухавки. Не відповідь на sms «Ти як?». Ці два простих слова набули за рік війни нового значення. Щодня мільйони українців мільйони разів писали чи промовляли до рідних і близьких це запитання. Щодня хтось не отримував відповіді. Щодня окупанти вбивали наших рідних і близьких.

Ми не зітремо їхні імена ні з телефонної, ні з власної пам'яті. Ми ніколи їх не забудемо. Ми ніколи цього не пробачимо. Ми ніколи не заспокоїмося, доки російські вбивці не понесуть заслужену кару. Кару міжнародного трибуналу. Суду Божого. Наших воїнів. Або всіх їх разом узятих.

Вирок очевидний. Дев'ять років тому сусід став агресором. Рік тому агресор став катом, мародером і терористом. Ми не маємо сумніву, що вони понесуть відповідальність. Ми не маємо сумніву в тому, що на нас чекає перемога.

Влітку ми відчули це. Ми пройшли 100 днів війни. Ми отримали статус кандидата до ЄС, повернули Зміїний, почули першу «бавовну» в Криму, побачили салюти на складах окупанта й Антонівський міст.

Серпень став першим місяцем, коли окупанти не взяли жодного українського міста. Погрози й ультиматуми про денацифікацію змінилися на жести доброї волі. І ми відчули тоді: наша перемога неминуча. Вона близько. Вона буде.

І далі була осінь. І наш контрнаступ. Звільнення Ізюма, Балаклії, Куп'янська, Лимана, Херсонської області й міста Херсона. Ми бачили, як люди там зустрічали наших військових. Як берегли український прапор. Як дочекалися України.

Я хочу зараз звернутися до тих, хто все ще чекає. До наших громадян, які зараз перебува-

ють у тимчасовій окупації. Україна не залишила вас, не забула про вас, не відмовилася від вас. Так чи інакше ми звільнимо всі наші землі. Ми зробимо все, щоб Україна повернулася. А всім, хто зараз вимушено перебуває за кордоном: ми зробимо все, щоб ви повернулися до України. Щоб це стало можливим.

Ми будемо боротись і повертати кожного нашого полоненого. І лише це все разом буде перемогою.

Ми бачимо її навіть у темряві. Попри постійні масовані ракетні удари й відключення електроенергії. Ми бачимо світло цієї перемоги.

У спогадах про перші відчуття 24 лютого 2022 року люди називають шок, біль, невизначеність. Через рік після повномасштабного вторгнення віра в перемогу становить 95%. Головна емоція, яку ми відчуваємо, думаючи про Україну, – це гордість.

За кожного українця, кожну українку. Гордість за нас. Ми стали одним великим військом. Ми стали командою, де хтось знаходить, хтось пакує, хтось привозить, але всі – донатять.

Я дякую нашим людям, дякую нашій багатомільйонній армії волонтерів і небайдужих громадян, які можуть зібрати й дістати все необхідне.

Ми стали одним цілим. Наші журналісти й медіа єдиним фронтом воюють проти брехні та паніки.

Ми стали однією родиною. Серед нас більше немає чужих чи незнайомих. Українці сьогодні – це всі свої. Українці прихистили українців, відкрили свої домівки й серця для тих, хто був змушений рятуватися від війни.

Ми витримуємо всі погрози, обстріли, касетні бомби, крилаті ракети, дрони-камікадзе, блекаут, холод. Ми сильніші за це.

Це був рік стійкості. Рік небайдужості. Рік мужності. Рік болю. Рік надії. Рік витримки. Рік єдності.

Рік незламності. Лютий рік незламності.

Його головний підсумок – ми вистояли.

Ми не зазнали поразки. І зробимо все, щоб цього року здобути перемогу!

Слава Україні!

МИ СИЛЬНІ, БО МИ ЄДИНІ

У наш непростий час, та й, мабуть, за всю історію, не знайти більш єдиної та сильної країни як Україна. Дивлячись на весь тяжкий і болючий шлях, який пройшла наша країна, її кордони та жовто-блакитний прапор, мимоволі замислюєшся, чому саме на наші плечі лягла місія стримувати агресію найкровопролитнішого агресора двадцять першого століття.

Століттями чужинці дивувалися неповторній звязці Українського воїна. Варто пригадати блискучі перемоги козацького війська під керівництвом Богдана Хмельницького та отамана Івана Сірка. Усі армії світу дивувалися стійкості та витривалості українського духу. Ще Шарль де Голль казав: «Якби мені таку армію, як українська, то німецький чобіт ніколи не топтав би землі моєї Франції». Так і сьогодні: за підтримки цілої армії злагодженого волонтерського руху, Українська армія перетворилася на одну з найбільш боєздатних в усьому світі. Український народ не припиняє дивувати світову спільноту своєю злагодженістю та звязкою.

То в чому ж полягає таємниця непереможності та незламності Українського духу протягом цілих віків аж до сьогодні? Дух, Віра та Свобода – три фундаментальні

основи, які скріплюють наш народ на усій території нашої незалежної країни. Український дух закалявся в наших війнах споконвіків. Він кувався вогнем і мечем в серцях українців та українок. Віра в наше майбутнє не давала опуститися нашим рукам, які самі творили своє майбутнє. А вітер свободи буде вічно змушувати кожного з нас захищати територію нашої вільної Батьківщини.

Саме у єдності таких важливих ідеалів, які лежать у душі кожного українця, і полягає наша єдність. Україна – це стіна з патріотів, які люблять свою Батьківщину, рідний дім, батька, матір сестру та брата. Стіна, яку ніколи не пробити ні кількістю, ні технікою, ані залякуванням. Ідея любові до свого рідного дому не може бути зламана. Приклад українського народу демонструє, як потрібно відстоювати свої ідеали для усього світу. Як писав колись Павло Тичина: «Я єсть народ, якого Правди сила ніким звоювана ще не була...». Кожен із нас є народ. Кожен із нас є Україна.

Слава Україні!
Тимошенко Є. С., викладач

МОЛОДЬ ТА ВІЙНА

Війна – це страшне слово, яке кожен із нас хотів би ніколи не почути. Однак, минулого року Україна змушена була розпочати захист своїх територій від російського агресора, що вчинив підступний напад. Тисячі людей загинули, а багато інших залишилися без житла та медичної допомоги. У такі складні часи волонтерство стає особливо важливим.

Волонтерство – це добровільна допомога іншим людям без будь-якої матеріальної вигоди. У нашій країні волонтерські організації активно діють вже багато років і займаються різноманітними справами, такими як збір гуманітарної допомоги, розповсюдження інформації про безпеку нашої війни та підтримку бійців на передовій.

Але що можуть зробити учні? Багато, як виявляється. Одним із проєктів волонтерської організації є плетіння маскувальних сіток для бійців. Це є дуже важливим, тому що маскувальні сітки допомагають бійцям приховатися від ворога на передовій.

Крім того, здобувачі освіти можуть допомагати в зборі гуманітарної допомоги. Наприклад, організувати збір медичних засобів та одягу для тих, хто залишився без житла. Це не тільки допоможе потерпілим, але й навчить учнів емпатії та співчуттю до інших людей.

Учні групи №23 також не стоять осторонь цієї проблеми. Ми намагаємось допомагати військовим, які захищають нашу країну. Надсилаємо гроші на необхідне спорядження та продукти на передову. Багато з нас плели маскувальні сітки, які потім використовують на передовій. Це не просто допомога, це підтримка наших братів та сестер, які захищають нашу країну. Ми робимо все можливе, щоб підтримати їх, показати, що ми не залишаємо їх на самоті. Волонтерство дає нам можливість не лише допомагати, а й відчувати, що ми є частиною єдиної команди, яка працює на благо нашої країни.

Україна потребує нашої допомоги, і ми, як учні, можемо допомогти. Волонтерство – це один із способів, яким ми можемо показати свою підтримку. Не обов'язково мати багато грошей чи великий досвід, щоб допомогти. Навіть маленька допомога може стати важливим кроком до перемоги.

Отже, волонтерство – це важлива складова нашої підтримки військових та постраждалих від війни. Кожен із нас може зробити свій внесок у цю важливу справу, незалежно від віку та досвіду.

Ми повинні бути відкриті до нового досвіду та готові працювати разом з іншими для досягнення спільної мети. Нехай наша допомога стане додатковою мотивацією для наших захисників та тих, хто постраждав від війни. Разом ми зможемо зробити більше, а наша допомога буде значущою для тих, хто її отримує.

Україна знаходиться в складній ситуації через війну на своїй території, і волонтерська діяльність стає все важливішою в цьому контексті. Ми бачимо, що навіть діти можуть допомагати своїй країні, плетучи маскувальні сітки для військових, допомагаючи у зборі необхідних продуктів харчування чи речей. Це дозволяє їм не тільки відчувати себе корисними та відповідальними громадянами, але й допомагає зберегти мирні цінності в тому житті, де війна стала реальністю. Більше волонтерів – більше надії на перемогу. Дякуємо ЗСУ! Віримо в перемогу України!

Платонова Анастасія,
з.о. групи №23

МОЯ ЗЕМЛЯ – ЗЕМЛЯ МОЇХ БАТЬКІВ

Широкополі лани, квітучі діброви, гучне щебетання пташок... Усе це описує Батьківщину, а саме – Україну. Це той рідний край, де я народилася і нині живу, це те місце, де мене завжди чекатимуть батьки і друзі.

Хочеться голосно прокричати на весь світ, що моя Україна – це найкраща країна у всьому світі, а моя думка має підкріпитись певними фактами, які неодмінно повинен зрозуміти кожен, хто живе в Україні. Я проведу своє життя саме тут, адже я тут народилася, виросла. Для мене Україна – це країна можливостей, адже будь-яке місто надає не лише можливість навчитись чомусь новому та жити повноцінним життям.

Доволі часто ставлять питання: «Чого б ви хотіли у майбутньому від власної держави?». Особисто я із впевненістю хочу сказати, що я бажаю миру, правди і свободи.

Під поняттям Батьківщина у кожній людини в думках буде лише те місце, де вона народилася і виросла. Недарма Володимир Сосюра написав чудовий твір «Любіть Україну!», де закликав усіх своїх побратимів шанувати та поважати власну країну. Нам дійсно є за що любити свій рідний край, адже кращого місця на Землі неможливо знайти, бо завжди буде тягнути додому.

З самого дитинства мої батьки ставились до України із особливою повагою, тож привчили і мене до цього. Я чітко можу

стверджувати, що кращої країни я не здатна знайти. Мою думку також розділяють мої рідні та близькі люди, адже ми познайомились тут, в рідній Україні і розуміємо те, що ми народились тут не просто так. Я дуже хочу, аби кожен громадянин України замислився над тим, чому потрібно любити свою Батьківщину і постійно їй допомагати.

Українська земля – найголовніше, що є у житті кожного із нас. Рідна домівка завжди чекає тебе із особливими обіймами і це надає ще більшої наснаги та бажання повертатись сюди знову і знову.

Особливо це відчутно протягом останнього року, коли війна змусила покинути свої помешкання мільйони українців. За даними керівника Офісу Президента понад 3 мільйони українців змушені виїхати до європейських країн. Усього вимушених внутрішніх переселенців, котрі через війну покинули свої міста, свою роботу, – 11-12 мільйонів. Складно уявити, наскільки їм хочеться переступити поріг рідного дому, з яким у кожного з них пов'язані приємні спогади. І це станеться якнайшвидше – я точно знаю.

Країна вистоїть, дочекається того схвильованого вигуку: «Перемога!». Вона відродиться – і ми будемо ще щасливішими у вільній квітучій державі.

Черниш Т.М., викладач спеціальних дисциплін

УКРАЇНА ПОНАД УСЕ

Благословенна у віках земля з хлібами щедрими під небом синім. Велично й впевнено зійшла зоря красивої, могутньої держави – України!

Нашій Україні доленська доспіє».

Любити Батьківщину – це означає не просто мовчки милуватися її багатствами та красою. Щоб стати справжнім громадянином своєї країни, треба вивчати її історію, знати й любити рідну мову, з повагою ставитися до державних символів країни, дотримуватися її законів. А ще це означає, що кожен з нас повинен робити для своєї країни щось корисне.

Я дуже люблю свою країну. Люблю не лише за її солов'їну мову, чудову природу, затишні села чи гучні мегаполіси. Люблю за те, що це моя Батьківщина. Тут я народилася та живу все своє життя. Я певна: Батьківщину, як і батьків, не вибирають.

Шануйте і любіть свою прекрасну, рідну неньку Україну, пам'ятайте завжди і скрізь, що нема життя без Батьківщини.

Колісник-Бойко Н.А., викладач іноземних мов

ОСВІТНІЙ ПРОЦЕС В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Із початком широкомасштабної війни, розв'язаної російською федерацією на території України, перед сучасною освітою постали нові виклики та вимоги щодо організації та здійснення освітньої діяльності. Об'єктивною закономірністю стало поширення інноваційних педагогічних та інформаційно-комунікаційних технологій, які б сприяли реалізації якісного освітнього процесу. Варто зазначити, що інновації торкнулися всіх векторів: це і ефективні та результативні нововведення у змісті, методах, засобах і формах навчання та виховання особистості, і засоби в управлінні системою освіти, в організації освітнього процесу, у структурі закладів освіти.

Особливої актуальності у новій буденності набули інновації і в нашому освітньому закладі. Життєво необхідним стало приймання швидких, нестандартних, по суті інноваційних рішень. Період «карантинного» освітнього процесу перейшов у режим інтенсивного пошуку нових підходів до навчання, інноваційних форм організації освітнього процесу, ефективних педагогічних та інформаційних технологій. Незважаючи на всі проблеми і труднощі, на першому місці, у нас був і є якісний освітній процес. Це завдання завжди буде вектором нашої роботи.

Завдяки налагодженому в закладі форма-

ту роботи під час дистанційного навчання в умовах епідеміологічної ситуації COVID-19, Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище змогло оперативнo адаптуватися під нові реалії життя. Так, із моменту оголошення в країні військового стану заклад відразу перейшов на повноцінний дистанційний режим роботи. Із початком 2022-2023 н.р. училище запрацювало у змішаному форматі. Також постійно здійснюється моніторинг здобувачів освіти щодо місця перебування, форми навчання, що дозволяє врахувати індивідуальні освітні можливості та потреби кожного. Згідно із проведеними опитуваннями сьогодні наші здобувачі освіти тимчасово проживають в Естонії, Франції, Молдові, Канаді, Нідерландах, Польщі, Італії, Чехії, Угорщині та Німеччині. Це приблизно 50 з.о.

Також, в першу чергу, враховуючи надзвичайно складну ситуацію в країні, потрібно забезпечити абсолютну безпеку як для здобувачів освіти, так і для педагогічного колективу. З цією метою в училищі згідно із відповідними вимогами облаштовані спеціальні укриття, які визначені за навчальними групами. Це малий спортивний зал, тир, боксерський зал, кафе-бар та роздягальня.

Важливим завданням зазначеного рівня є забезпечення чітких механізмів взаємодії всіх учасників освітнього процесу. Вінницьке МВПУ є учасником програми «G Suite for Education (G Suite для закладів освіти)» та здійснює впровадження в освітню діяльність сучасного спеціалізованого хмарного про-

грамного забезпечення та інструментів для спільної роботи від компанії Google. Налаштування, підтримка та моніторинг системи «G Suite for Education» забезпечує творча група викладачів закладу.

Система «G Suite для закладів освіти» у МВВПУ забезпечує доступ до єдиної корпоративної бази акаунтів для адміністрації, викладачів, майстрів виробничого навчання, психологічної служби, здобувачів освіти в рамках домену освітнього закладу; підключати та налаштувати необхідні служби та додатки; розмежувати права доступу всіх користувачів корпоративної мережі; використовувати широкий спектр можливостей додатків та сервісів Google для підвищення якості освітнього процесу і т. д.

Безпосередня взаємодія педагогів та здобувачів освіти здійснюється за допомогою сервісу Google Classroom, електронної пошти, хмарного сховища даних Google Drive, додатків-месенджерів Viber, Telegram та додатків для організації відеоконференцій ZOOM та Meet.

Усі уроки як теоретичного, так і виробничого навчання проводяться в синхронному режимі за допомогою необхідних програмних і технічних засобів із дотриманням умов безпеки. Оскільки в училищі діє єдина система відеоконференцій, здобувачі освіти та педагогічний колектив мають можливість швидко налаштуватись під такий формат роботи.

Успішній реалізації моделі ДН (ЗН) сприяє високий фаховий рівень педагогічного колективу закладу, в тому числі, рівень володіння інформаційно-комунікаційними технологіями. Завдяки постійній участі в майстер-класах, тренінгах, професійних воркшопах, семінарах, вебінарах, конференціях для підвищення кваліфікації, викладачі та майстри в/н змогли швидко адаптуватися до здійснення освітнього процесу в кризових умовах. Зокрема, у жовтні значна частина колективу підвищувала свою майстерність на курсі «Цифрові інструменти Google», які безкоштовно організовує і проводить Академія цифрового розвитку. Будучи учасницею такого курсу, хочу відзначити високий професійний рівень нашого колективу щодо впровадження в освітній процес додатків Google та інших хмарних сервісів.

Також вагомою передумовою для швидкого реагування на зміни в освітньому процесі в кризових умовах є функціонування у МВВПУ освітнього середовища, яке оновлюється та вдосконалюється саме завдяки використанню сучасних освітніх цифрових інструментів та засобів.

Отже, завдяки налаштованій адміністративній платформі G-Suite, технічному забезпеченню та високому рівню професіоналізму педагогічного колективу, училище зуміло організувати змішане навчання на відповідному рівні, забезпечивши при цьому необхідні умови безпеки.

Коношевич Т.В., викладач

ПЕРЕМОГА У ВСЕУКРАЇНСЬКОМУ КОНКУРСІ «ПЛАНЕТА ІТ»

Щорічно Інститут професійної освіти НАПН України за сприяння Директорату професійної освіти Міністерства освіти і науки України проводить Всеукраїнський конкурс для педагогічних працівників «ПЛАНЕТА ІТ».

Мета конкурсу – залучення педагогічних та науково-педагогічних працівників до опанування сучасних цифрових технологій, розробки та використання цифрових засобів навчання у професійній підготовці майбутніх кваліфікованих робітників. Також конкурс спрямований на вирішення таких завдань:

- підвищити мотивацію педагогів до активного розроблення й використання цифрових технологій в освітньому процесі;
- сприяти активному впровадженню цифрових технологій у практику навчання і виховання;
- створити колекцію електронних освітніх ресурсів та забезпечити їх доступність для здобувачів освіти та педагогів закладів професійної (професійно-технічної).

Педагоги нашого закладу неодноразово брали участь в зазначеному конкурсі. Не став винятком і цей навчальний рік, адже до участі долучилося багато викладачів та майстрів виробничого навчання.

На конкурс представлено низку різноманітних робіт: авторські розробки уроків, зошити для лабораторно-практичних робіт, збірники інструкційних карток з виробничого навчання, навчальні посібники й електронні курси.

Усі роботи подавались у рамках номінації «Навчально-методичне забез-

печення професійної та загальноосвітньої підготовки».

За рішенням журі переможцем конкурсу стала викладач фізики Ткачук Ганна Едуардівна, яка представила роботу «Електронний курс «Фізика і астрономія», а дипломи лауреатів отримали:

Шафорост Тетяна Миколаївна – Комбінований урок з предмета «Технологія торгівлі»;

Пугач Ілона Олександрівна – «Візуалізація та навчання: онлайн-ресурси для цікавого уроку»;

Янківська Галина Анатоліївна – Зошит для лабораторно-практичних робіт з бухгалтерського обліку;

Нагірна Тетяна Василівна – Збірник інструкційних карток з виробничого навчання «Основ кадрового менеджменту», «Планування, організації і технології управління персоналом підприємства», «Української ділової мови»;

Мазур Раїса Анатоліївна – Навчальний посібник «Впровадження STEM-технології в освітній процес».

Участь у конкурсі – це можливість для педагогів долучитися до розробки та впровадження сучасних освітніх технологій, проявити творчість та запровадити нові підходи до навчання. Все це сприяє розвитку та підтримці інновацій у професійній освіті та стимулює педагогів до постійного самовдосконалення

Вітаємо усіх переможців і бажаємо не зупинятися на досягнутому!

Ткачук Г.Е., викладач фізики

ЗАЛЮБЛЕНІ У СЛОВО КОБЗАРЯ

Для багатьох поколінь українців, і не тільки українців, Шевченко – це не лише те, що вивчають, а й те, чим живуть, з чого черпають сили й надії.

Кожний, хто ґрунтовно вивчає творчість Кобзаря, неминуче переконується, що має вона світове значення. Щороку задля вшанування творчої спадщини Тараса Григоровича Шевченка, стимулювання учнівської та студентської молоді до вивчення української мови і літератури відбувається Міжнародний мовно-літературний конкурс учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка. Цьогоріч представляти навчальний заклад мала нагоду впевнена, цілеспрямована та наполеглива – здобувачка освіти групи 17 Одарка Нагірна. Здобувачка освіти вирізняється з-поміж однолітків своєю чіткою громадянською позицією та актив-

ною діяльністю. У липні 2022 Одарка очолила Культурно-масовий комітет у Студентській Раді Вінниччини (консультативно-дорадчий орган при Голові Вінницької ОДА (ОВА)), адже розуміє значення українського наповнення в суспільстві, особливо серед молоді, підтримуючи та втілюючи у життя різнопланові творчі проекти. Переможниця багатьох конкурсів: IV Відкритий конкурс читців творів Лесі Українки «Я хочу крізь сльози сміятись» 2021р; Обласний заочний конкурс серед учнів закладів професійної освіти «Мої мрії і захоплення», III етап Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка 2021-2022 н.р., IX Обласний фестиваль «Сурми звитяги» 2021-2022 та 2022-2023 н.р. Міжнародний дистанційний багатожанровий фестиваль-конкурс «Острів злагоди» + багато проектів та виступів.

І знову перемога! ВІТАЄМО!!! Одарка посіла II місце у III етапі XIII Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка в 2022-2023 навчальному році.

Позаду підготовка, хвилювання, напруга емоцій. Мить успіху – коротка передишка перед новим стартом. Нехай енергія цих миттєвостей зарядить тебе позитивом і дасть поштовх до нових звершень. Не зупиняйся на досягнутому, удосконалюйся, прагни більшого і воно неодмінно прийде!!!

Березюк Л.О., майстер виробничого навчання

МИ ВІРИМО, МИ ЗМОЖЕМО...

Вже рік, як життя кожного українця змінилося... Вже рік, як ми всі живемо, працюємо, навчаємось в незвичних і ніколи не бачених нами умовах.

Складно, незручно, незрозуміло – для дорослих; тривожно, незвично – для дітей. Але час для життя ніхто не обирає, він даний кожній людині зараз і тут.

Освітній процес завжди був, є і буде. Ніхто і ніщо не завадить навчати і навчатись маленьким і дорослим українцям. Ніхто не може відібрати у людини бажання бути грамотним, розумним, отримувати професію і професійно зростати. Підтвердження цьому ми спостерігаємо вже цілий рік. Незвичні умови, непередбачуваність ситуацій – ми звикаємо до цього і стаємо більш організованими і відповідальними. Це виклик для дорослих і дітей, для здобувачів освіти, майстрів і викладачів.

У нашій групі №10 діти поділились на тих, хто відвідує уроки, по можливості, в училищі, хто живе далеко, за межами міста – навчаються за змішаною формою навчання, і ті, хто знаходиться за кордоном і намагається, не дивлячись на це, продовжувати навчання. Нас роз'єднала війна територіально, але подумки ми всі – разом.

Яке чудове відчуття, коли ми збираємось разом за допомогою мережі інтернет, спілкуємось і бачимо очі один одного! Таке враження, що нас не розділяють кілометри в цей момент. Можна поговорити, покепкувати один з одним, поділитися цікавинками та подіями так, як було і раніше.

Здається, ми подорослішали за цей рік, багато чого зрозуміли. Ми не здалися обставинам, а продовжуємо втілювати свою мрію – навчатись обраній професії. Шукаємо можливості і кожен по-своєму розуміємо відповідальність за навчання.

Уроки виробничого навчання у нас проходять в змішаному форматі: і онлайн, і очно. Зручно, цікаво, корисно. Влаштовуємо змагання між частиною дітей, що на дистанційному, і частиною, що періодично на очному навчанні. Намагаємось виконати всі практичні завдання, додаткові та домашні. Постійно спілкуємось в месенджері, тим самим тренуємо та підвищуємо власну швидкість набору інформації. Працюємо і в програмах, і руками, наприклад, з теми «Обтискання мережевого кабеля». Ми стали цінувати очне навчання.

Цікаво було дізнатись у здобувачів освіти нашої групи їхні думки і відчуття, тому запропонувала їм дати відповіді на питання:

Порівняйте ваше сприйняття процесу навчання до початку війни і зараз.

Які відчуття, емоції, думки вас наповнювали на початку війни і тепер?

Діти активно відгукнулись. Завжди цікаво зробити аналіз власних переживань та думок в складних ситуаціях.

Маркевич Влад:

— З початку війни мій світогляд зазнав багато змін. Значення багатьох речей змінилися. Навчання попри все, навіть з війною, залишається для мене важливим. Але є багато складних обставин щодо його виконання: від відключень світла і до емоційного стану на фоні новин, що ускладнюють все. Тривога, відчуття страху за себе та за близьких людей. У таких

умовах дуже важко зібратись, оскільки ці емоції наштовхують на думки, а думки зводяться до важкого емоційного стану, у якому не хочеться робити зовсім нічого. Виконуючи завдання з того чи іншого предмету, я відволікаюсь, занурююся у навчання і забуваю про хвилювання. Напевно, це і добре.

Петелько Діма:

У день початку війни я переживався. Ця ситуація вибила мене з колії. Я не знав, що буде далі, тому виникло відчуття розгубленості. Ми звикли до звичайних уроків в училищі, всі разом за партами. Проїшов рік, ми знаходимося в умовах невизначеності, але продовжуємо навчання, то в стінах училища, то дистанційно. Ми адаптувались до відключення світла і до тривоги. Одні відчуття змінюються іншими, тривога змінюється спокоєм і надією на перемогу.

Саула Ема:

На початку війни я сприймала навчання складніше, ніж зараз, адже все це було новим і я переживала щодо результатів. Зараз все йде більш-менш добре. Мої емоції, думки, відчуття — на початку війни були дуже заплутаними. Я чітко пам'ятаю події 24 лютого і те, як я не могла прийняти те, що відбулось. Я жила як в тумані, здавалося, що все це не насправді. Зараз все стало більш-менш легше: більше спілкування з одногрупниками під час уроків виробничого навчання в училищі. Мої думки в очікуванні нашої перемоги.

Мазур Віталій:

Спочатку не вірилося, що

під час війни можна продовжувати навчання і далі здобувати професію. Сумнівався, що це можливо постійно в онлайн. Але зараз до такого формату я звик: виходить, що можна продовжувати навчання і у військовий час. Більше часу став проводити за комп'ютером: уроки онлайн, виконання домашніх завдань. З'явився і вільний час на власні хобі, роздуми та пошуки себе.

Які емоції зараз?.. Наче просто загубили звичайну просту та веселу обстановку на вулиці, спочатку була «корона» і десь ходити не дуже віталосся. А зараз війна. Якісь дивні почуття від того, що ти зараз їдеш і чогось очікуєш, наприклад, тривоги. Ти і раніше гуляв, зустрічався з друзями, катався на велосипеді... Але зараз це все по-іншому. Це не можна віднести до позитивних відчуттів, скоріше навпаки.

Волошко Саша:

До війни ми навчались в звичайному режимі і навіть не думали, що може бути інакше. Я звик до дистанційного навчання, адже вірус нам не дав можливості ходити в училище. З початком війни я зрозумів, що процес навчання ускладнюється через зміни подій в країні. Поступово я адаптувався до постійних уроків онлайн, потім до вимкнення світла. Зараз на уроках ми використовуємо більше цифрових технологій, що, на мою думку, корисно при онлайн-навчанні. У будь-якому випадку, навчання для мене є важливим, я впевнений, що я навчаюся для власного розвитку та забезпечення свого майбутнього.

На початку війни я відчував напруженість та хвилювання через несприятливу ситуацію, тоді як зараз відчуваю, що став спокійнішим, в мене є натхнення і бажання отримати професію, яку я обрав. Я навчаюся для розвитку своєї майбутньої кар'єри. У будь-якому випадку важливо пам'ятати, що підтримка та допомога можуть бути корисними для того, щоб подолати будь-які емоційні труднощі.

Думки у кожного свої, але вони перегукуються. Так, ми виконуємо свою роботу кожен на своєму місці. Ми спілкуємось, ділимося відчуттями та емоціями. Ми живемо, працюємо, навчаємось задля перемоги. Життя продовжується. Ми віримо, ми зможемо...

**Лукашенко М.М.,
майстер виробничого навчання**

УРОК
ДИСТАНЦІЙНОГО
НАВЧАННЯ

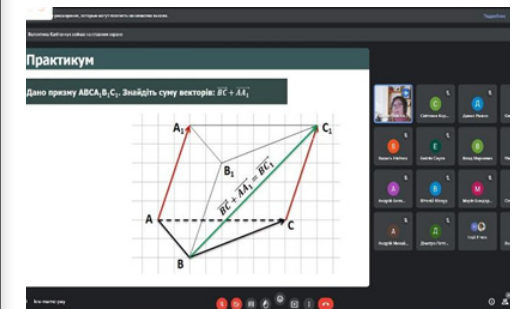
(з досвіду роботи)

Останні три роки — час викликів для освіти в Україні. Спочатку пандемія коронавірусу, а нині повномасштабна війна через воєнну агресію росії суттєво обмежили можливість здобувачів освіти фізично відвідувати навчальний заклад і тим самим підштовхнули освітян до пошуку нових форм і форматів навчання.

Для забезпечення навчання здобувачів освіти в таких умовах та створення єдиного інформаційного середовища навчального закладу, педагогічні працівники та адміністрація ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» перейшли на використання пакета хмарних сервісів Google Suite for Education.

Викладачі навчального закладу створили гугл-класи з предметів, які викладають та запросили учнів відповідних груп.

Готуючи кожен урок я, створюю сучасну презентацію, оживити її допоможуть відео, прості анімація, а також залишаю місце для можливо-го запису за допомогою графічного планшета. Продумую моменти, які привертають увагу учнів

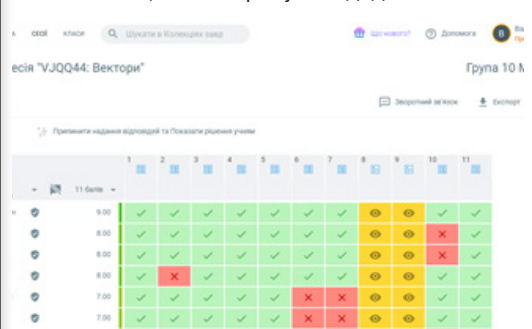

до заняття та спрацьовують найбільш ефективно. Вправи, які учні виконують у режимі реального часу, усні відповіді, короткі відповіді в чаті — ось те, що найкраще працює в дистанційному навчанні.

Завдяки сервісу для спілкування Google Meet учні та вчитель мають змогу вести онлайн-бесіди в режимі реального часу з комп'ютера або мобільного пристрою, учасники можуть показувати свої екрани, дивитись і працювати разом над усім.

Під час пояснення переважна більшість вчителів використовує дошку. З її допомогою можна фіксувати ключову інформацію, і усі учні одночасно її бачать. Google Jamboard — інтерактивна віртуальна дошка, яка дозволяє вчителю демонструвати ключову інформацію під час уроку в Google Meet, а також одночасно взаємодіяти з усіма учнями чи окремою групою у режимі реального часу.

Для отримання зворотного зв'язку наскільки учні засвоїли матеріал регулярно використовую тестові завдання. Спонукаючи учнів до активного навчання мені допомагає онлайн-платформа Classtime. Це онлайн-сервіс для миттєвих тестів, які можна проводити під час заняття, простий і зручний у користуванні. Викладач одразу бачить ті запитання, які потребують додаткового по-

яснення. Готуючись до уроку, вчитель продумує кожен свій крок, обирає ті форми і методи, які відповідають віковим особливостям учнів, індивідуальним особливостям групи, недарма В. Сухомлинський зазначав, що вчитель до уроку готується все своє життя.

**Капітанчук В.О.,
викладач математики**

МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ РІДНОЇ МОВИ

Міжнародний День рідної мови

Українцям споконвіку насаджували комплекс меншовартості, а все російське возвеличували. Часто з'являлись закиди, що українською спілкуються лише селюки та неосвічені люди. Проте, як правило, ці твердження не мають нічого спільного з реальністю. Підтримка нашої культури, традицій та мови під час війни посилює нас і послаблює ворога. Ми маємо усвідомити нашу цінність і відкладати цей процес на потім вже не можна.

Мова допомагає боронити країну і на полі бою, адже російські військові чи диверсанти не знають української. Так легше ідентифікувати своїх. Чого тільки варта перевірка за допомогою українського слова «паляниця».

У міжнародний день рідної мови, наші здобувачі освіти поділилися своїми думками.

Як змінилися останнім часом ваші вподобання? Яку українському контенту ви надаєте перевагу? Чи відкрили для себе нові імена?

З початком повномасштабної війни майже в кожного з нас змінилися вподобання. Ми почали помічати наших талановитих українців. Почали слухати українські пісні. Хтось це робить принципово, а хтось надалі продовжує слухати російські пісні і цим допомагає їх спонсорувати.

Для себе я відкрила багато українських співаків, в яких є чимало крутих пісень. А ще я почала захоплюватися поезіями Сергія Жадана, Юрія Іздрика, Ліни Костенко. Ці поети були і творили до 24 лютого, але тільки після цієї дати люди почали мислити по-іншому...

Дуже шкода, що тільки таким чином ми побачили, що наше - українське, є НАБАГАТО кращим і ціннішим!!!

Катерина Власенко,
з.о. групи №20

Мої вподобання з часом змінилися, оскільки я набув нового досвіду та знань. Я став більш відкритим до нового, до різних видів мистецтва, таких як література, музика, кіно, театр тощо. Також я став більш свідомим споживачем, звертаючи увагу на те, що я читаю, дивлюся та слухаю.

Зараз я надаю перевагу українській літературі, музиці та кіно, оскільки вони дозволяють мені

краще зрозуміти культуру та історію України.

Я дізнався багато нових імен. Наприклад, відкрив для себе нових українських письменників, таких як Ірена Карпа та Сергій Жадан. Також я познайомився з новими українськими музикантами, такими як The Hardkiss та SadSvit. Це дозволило мені розширити свої знання про українську культуру та мистецтво.

Олександр Волошко,
з.о. групи №10

З початком повномасштабного вторгнення росії в Україну я відмовилась від російського контенту. Український контент, якому я надаю перевагу - це в першу чергу україномовний. За весь цей час я відкрила для себе таких виконавців як: Sed Svit, Структура Щастя, ENLEO, 100-лиця, Skofka.

Катерина Войтюк,
з.о. групи №19

Мої вподобання кардинально ніяк не змінилися. Я з дитинства українофільна і війна особливо на це не вплинула, лише посилила бажання поширювати українське. Переломним моментом став лютий 20-го, тоді ув'язнили активіста Сергія Стерненка. Після цього я почала досліджувати і поширювати українське, бо його у нашому житті було замало. Я вирішила українізувати своє оточення через Інстаграм. Віддаю перевагу якісному контенту — без російської мови, сексизму, шароварщини і так далі. Щодо нових імен — я рахувати не вмю до таких чисел. Будь-яка індустрія почала або продовжила свій розвиток активніше з 24.02.22, бо з'явився попит. От тому важливо споживати українське, буде попит — з'явиться і пропозиція, бо пропозиція без попиту проживе не довго.

Рекомендую послухати таких виконавців як: Міша Правильний, Otoу, Гоня, Freel, C23, Рома Майк, Хейтспіч, Паліндром, Артилерія, Жадан і Собаки, Діти інженерів, Entely, Wavewalkrs, Discollusion, Киця має кігті, Kurs Valut, ТУЧА,

Структура щастя, Ядерна могила, Ship her son, Koloah, Циферблат, Badactress, Ницо Потворно, The Unsleping, Тоцо, Tricky Nicky, The Curly, Shockolad, GG Гуляй-Город, SadSvit, Morgendie, U:LAV, Echtelebe, MOLODI, Neyzo, Скажи щось погане, elarm, Макс Пташник, Krutъ, Zefear, Renie Cares, Тонка, Drimandr, Карна, Disappeared completely, Tery, Сераса, Самозванці, Detach, Lady Ahina, Саша Чемеров, The Erised, Tember Blanche, Vivienne Mort, Лівінстон, Глава94, Latexfauna.

Одарка Нагірна,
з.о. групи №17

Що для мене рідна мова? Чи змінилася думка нашого народу стосовно мови після початку повномасштабного вторгнення?

Для мене рідна мова — це не просто засіб спілкування. Це душа народу, його історія та культура. Чим багатша історія, тим багатша й рідна мова. Україна має стародавню історію, тож не дивно, що і її мову називають багатою скарбницею. Українська мова – це мова колицької, яку в дитинстві мені співала мама. Це мова, якою я спілкуюся щодня. Це мова, якою будуть спілкуватися мої діти і внуки. Рідною для мене є українська, і я цим пишаюся, бо саме ця мова така милозвучна, багата і співуча!

Чи змінилася думка нашого народу стосовно мови? Так, звісно, багато людей перейшли на українську, почали її вивчати та удосконалювати. Тепер говорити українською престижно, це ознака освіченої та прогресивної людини.

Вероніка Кузьменкова,
з.о. групи №20

Рідна мова, мова мого народу. Чимало свідомих українців проливали кров за право спілкуватись рідною мовою, розвивати її, поширювати. Вона є нашою національною гордістю і нашим вираженням свободи. Споконвіку ми боролись за її незалежність та незалежність нашої держави. Проходили роки незалежності, і ніхто не міг уявити, що станеться втор-

гнення, але це сталося, і тоді люди остаточно зрозуміли суть боротьби предків: більшість українців, які розмовляли російською, перейшли на рідну мову.

Думка нашого народу тотально змінилась, пелена надій і віри у дружбу спала, і відкрився жахлива картина правди. Особисто на мою думку, кожен, хто ще не перейшов на українську, зобов'язаний перейти, тому що це наш скарб, який дістається нам дорогою ціною.

Владислав Маркевич,
з.о. групи №10

Кожна національність має свою мову, якою вона пишається, мова - це спадок народу, що передається з покоління в покоління. Для мене рідна мова - це мова моїх батьків, моїх рідних і близьких мені людей. Це мова наших захисників, які, страждаючи, борються за нашу незалежність і наше майбутнє.

Право на рідну мову було виборено у важких боях. Рідна мова для мене - це скарб, який варто шанувати!

Анастасія Паранюк,
з.о. групи №3

Для мене рідна мова - національна зброя, так, як і для інших народів нашої планети. У Франції - французька мова, у Польщі - польська, а у нас українська. Усю нашу націю об'єднує рідна українська мова. На мою думку, цінність рідної мови для українців після початку повномасштабного вторгнення змінилась.

Хтось розмовляв до війни російською, хтось «суржиком», інші - українською. Впевнений: велика частина українців змінили погляд та зробили для себе певні висновки, вживаючи у повсякденному житті рідну мову.

Артем Протасевич,
з.о. групи №6

Історія незламності вашої родини, близьких, друзів, знайомих.

Наші здобувачі освіти діляться спогадами та історіями свого року Незламності.

У наші нелегкі часи моя родина намагається не падати духом та вірити у краще..

Ми займаємося волонтерською діяльністю для того, щоб хоча б трішки допомогти нашим рятівникам і полегшити їхнє перебування за межами рідної домівки.

Щодня ми підтримуємо один одного і маємо віру у те, що це скоро закінчиться та настане мир на нашій землі, між людьми пануватиме гармонія, розквітатиме наша прекрасна держава.

Тетяна Гусак,
з.о. групи №18

Історія незламності моєї родини полягає в нашій єдності.

Рік тому, коли розпочалася ця страшна війна, у всіх був страх, паніка та розпач.

Наша родина з перших днів не стояла осторонь подій. Ми з батьками приєдналися до білоцерківського фонду «Добро». Допомагали людям, які опинилися в складних життєвих обставинах, покинули свої домівки і змушені були шукати прихистку у нашому місті Вінниці.

Допомога - це рука, за яку ми тримаємо один одного, щоб йти одним шляхом, щоб підняти людський дух, коли немає впевненості в завтрашньому дні. Це тепло, яке ми розділяємо холодної та димової ночі, надаємо трохи комфорту, щоб полегшити їхній страх та додати впевненості в завтрашньому дні.

Арсен Трочинський,
з.о. групи №5

НАША СИЛА В ЄДНОСТІ

Ранок повномасштабного вторгнення росії в Україну попри очікування та побоювання став несподіванкою практично для всіх українців. Жахливі новини кожного з нас заскочили за різних обставин: хтось мирно додивлявся передранковий сон, хтось збирався на роботу, а дехто, можливо, планував яскраву відпустку. Проте однозначно той ранок змінив нас. І з того моменту всі наші сили, думки, мрії та сподівання націлені на нашу Перемогу.

Минулий рік був надзвичайно важким для всіх українців, але він став роком Незламності всієї країни, а завдяки героїзму кожного воїна ЗСУ подарував всій нації надію на світле майбутнє.

Я бажаю тобі, моя Україно, щастя, добробуту, чесних і мудрих політиків, а головне – миру! Тож будь і надалі сильною, незламною та незалежною.

Я хочу, щоб якнайшвидше відбудували сильну та незламну країну-Україну.

Діана Лопушняк,
з.о. групи №3

У житті людини є кілька дуже важливих речей - це друзі, кохані, родичі. А ще є Батьківщина, місце, де вона народилася.

Україно, мій рідний краю, земле моїх батьків! Бажаю тобі витримати всі виклики, зміцніти, стати для всіх прикладом. Залишайся такою ж сильною та незламною. Я впевнена, що ти вистоїш і будеш процвітати.

Нехай кожне серце буде сповнене любові до неньки України. Ми тобою пишаємось!

Вікторія Сорока,
з.о. групи №31

Добігає кінця рік нового відліку часу, рік, який розпочався 24 лютого 2022 року. Не календарний і не навчальний рік, а рік – воєнний, рік незламності, де кожен день – це день боротьби.

Цей відлік, розпочатий росією, став новим відліком не лише для моєї України, а й всього світу.

Ми перестали говорити «минулого року», «тогоріч», а все частіше – «до війни», «тоді, коли почалась війна». Росія зникне в історичній прірві, Україна залишиться в історії світу назавжди.

Сьогодні ми творимо історію – наш народ, наша мова, наша культура житимуть у віках. Ми – незламні, взірць для всього світу!

Боремось за життя і свободу!

Бажаю міцї і терпіння тобі, моя Державо, світлоколих героїв і героїнь.

Безкінечної сили волі і безмежного прагнення перемоги. Віри в краще і власні сили. Нехай Бог благословить Україну і всіх нас!

Будь завжди незалежною, моя Україно!

Владислав Оліх,
з.о. групи №18

За рік незламності наша Ненька-Україна багато вистраждала. Наш непереможний народ довів те, що він незламний, сильний духом і непереможний. Нашій Україні, немов тому птахові намагаються зламати крила, але ми не падаємо духом і боремось за Перемогу.

Я бажаю нашій Батьківщині вистояти, бути непереможною, розквітати немов та калина. Нехай у неї з'явиться шанс прокинутися від цього смутку, містам і селам відновитися. Наша неймовірно красива природа забуває кольоровими фарбами, а наш незламний народ ніколи не знає журби.

Валерія Переведенцева,
з.о. групи №18

У чому сила нескорених міст, сіл?

Ось вже як рік ми, долаючи все, йдемо вперед. Минаючи страх смерті, наші захисники та захисниці пробиваються крізь натовпи противників, відвойовуючи наші землі. Кожна людина в Україні зробила внесок до перемоги. Незважаючи на те, що ніхто не знає, що станеться в майбутньому, я гадаю, що ми впораємось з агресією ворога, вистоїмо та здобудемо перемогу. Але перед цим ми повинні пройти тернистий та кривавий шлях, який не кожен здолає. Сила наших людей у єдності.

Єдине моє бажання - Перемога та розвиток.

Катерина Осюк,
з.о. групи №18

На мою думку, сила нескорених міст і сіл у силі духу народу та любові до країни та свого краю. Завдяки цьому люди проявили згуртованість і почали спільними силами боротися з ворогом за свою Батьківщину. Кожен громадянин знає, за що він стоїть і за що ладен віддати життя. Ми на своїй землі і нікому її віддавати не збираємось.

Дарина Пиндик,
з.о. групи №19

Під час цієї жахливої війни багато міст і селищ України знаходилися в окупації. На жаль, деякі знаходяться і досі....

Це нескорені міста нескорених людей. Сила і велич наших людей у єдності. Будучи під гнітом російських загарбників, ставлячи під загрозу своє життя, жителі ховали українські прапори і символіку від нелюдів. Допомогали нашим захисникам з останніх сил.

Наші міста нескорені, наші люди незламні! Героям слава! І все буде Україна!!!

Дар'я Олександренко,
з.о. групи №1

Я гадаю, що вже дуже багато людей знають відповідь на це питання. Тут не потрібно щось розповідати, просто можна глянути на наші міста, такі як: Буча, Ірпінь, Гостомель, Бахмут, Херсон і багато інших.

Дивлячись на них, видно, яку історію вони пройшли. Деякі з них зруйновані повністю, а деякі лише на половину, та, не дивлячись ні на що, в них далі процвітає життя.

Сила нескорених міст, сіл полягає не в самих містах, а в тих людях, які їх захищають та відновлюють.

Катерина Жук,
з.о. групи №3

Я думаю, що кожен, затамувавши подих, дивлячись на те, як люди кидалися під танки. Кричали окупантам в обличчя, щоб ті йшли геть. Це викликає лише повагу. Я був на мітингу в Херсоні та бачив, як хлопець з нашим прапором заліз на ворожий БТР.

Наша країна з давніх часів не бажала нічого більше за свободу. Наші предки виборили її для нас, а наш борг – передати цей спадок наступним поколінням.

Тому наш народ завжди з найсильнішою рішучістю буде здатен на все, щоб прокласти шлях до Перемоги.

Богдан Бріленко,
з.о. групи №30

Суперсила наших ЗСУ

З початком повномасштабного вторгнення наша держава тримається завдяки янголам. Виникає питання: «Хто ж ці янголи та у чому їхня сила?»

А янголи ці - це наші військові. Їхня сила у тому, що вони сильні духом, нескорені, борються за правду та волю українського народу. Вони готові віддавати щодня своє життя, заради українських територій та їх громадян.

Ось в чому їхня сила, завдяки цьому вони щодня тримаються. Тому щодня ми маємо пам'ятати про всіх тих, хто віддав життя, аби ми мали можливість навчатися, за тих, хто не здається та бореться за незалежність України. Пам'ятаймо та дякуймо кожному.

Слава Україні та нашим янголам - Збройним Силам України!

Лариса Сроднюк,
з.о. групи №20

Непереможні бійці, в яких дух наче сталь. Наші бійці навчені бути точними, швидкими у своїх діях та прийнятті рішень, зосередженими на поставленому завданні. Навіть на початку війни, не маючи допомоги та значного озброєння, знищували агресора, що вдерся на територію України.

Артем Білаш,
з.о. групи №46

ЗСУ – янголи-охоронці та супергерої України.

Їх суперсила проявляється у незламності, стійкості, вмінні дружити по-справжньому, сміливості, єдності, швидкості та креативності. Вони захищають нашу країну всіма своїми силами, не зважаючи ні на що. Якщо в них є якась проблема, то вони її дружно вирішують; допомагають один одному, підтримують у скрутну хвилину, діляться своїми враженнями про побачене та відчуте. Вони жертвують своїм життям за наш сон без тривоги, наше майбутнє.

Ми вдячні нашим супергероям за все те, що вони для нас робили, роблять і будуть робити!

Вікторія Черног,
з.о. групи №31

Опитувальник підготувала майстер виробничого навчання Лариса Березюк

БУДЬТЕ НАЙКРАЩИМИ, ЙДІТЬ ЗА ПОКЛИКОМ СЕРЦЯ!

У зв'язку з закінченням повного курсу навчання, виконанням навчальних планів і програм 15 лютого 2023 р. в актовій залі була проведена урочиста лінійка, присвячена випуску здобувачів освіти гр. №33, які навчалися за спеціальністю «Підприємництво, торгівля та біржова діяльність», та здобувачів освіти гр. №44 (кваліфікованих робітників), які навчалися за професією «Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин».

Після урочистого відкриття свята з вітальним словом до випускників звернувся директор училища Олександр ДМИТРИК, який привітав усіх із завершенням важливого етапу на шляху становлення кожного, хто залишає стіни навчального закладу. По-батьківськи побажав випускникам знайти свою дорогу в житті, зуміти домогтися своїх високих цілей, не забувати своїх друзів, впевнено прагнути до своїх мрій і наповнювати кожен день свого життя яскравими фарбами і, звісно, перемогами.

Перемога – найвживаніше і найбажаніше сьогодні для кожного українця поняття. «Сьогодні для нас важлива перемога в усіх напрямках – не тільки на полі бою. Тому що все це сьогодні є нашим великим полем бою», – зазначає Президент Володимир Зеленський. І це, дійсно, так.

Російська злочинна влада не дбає про свій народ, його благополуччя, використовуючи брудні технології, має вплив на свідомість людей. Цим і користується. Сьогодні нам доводиться захищати свою країну від російських загарбників, які руйнують міста та села, вбивають старих та малих – знищують все. Хто може робити такі речі? Недалекі, убогі в розвитку люди, в яких нічого святого немає. На противагу ворогу українці мобілізувалися, пішли захищати нашу рідну землю, захищати свої домівки. Чоловіки та жінки, юнаки та дівчата, які нещодавно навіть не мали такої думки. А сьогодні вони свідомо обрали шлях надзвичайної відповідальності – і це дуже цінно!

Гинуть наші люди: досвідчені й не обізнані у військовій справі, але мужні, віддані своїй рідній землі патріоти. Захищаючи, зберігаючи, забезпечуючи майбутнє: наше майбутнє, майбутнє тих, хто приїде після нас, вони жертвують собою, іноді віддаючи своє життя. Чи виправдана ця жертва? Важко однозначно відповісти...

Серед наших випускників чимало тих, які сьогодні на передовій. 7 загинули, захищаючи рідну землю. Пішли у засвіти героями...

Сьогодні такий час, який ми ще не можемо до кінця усвідомити, не можемо змиритись із загибеллю людей. Увесь світ розуміє біль України, підтримує. Завдяки політиці нашого Президента, уряду, ми відчуваємо цю підтримку, солідарність. Багато кому в світі Україна відкрила очі – і сьогодні ми переконані, що ворог зазнає поразки, нам вдасться його знищити.

Росія – територія зла, вона споконвіків жила та будувалася за рахунок обману, крові, за рахунок злості і зла, які вона приносила іншим, лицемірно щоразу прикриваючись оманливою і брехливою місією.

Я щиро переконаний, що Перемога незабаром заспокоїть наші зболені душі. Вона неодмінно буде – зміниться не лише сама Україна, зміниться увесь світ.

Хотілося б, щоб ви, які здобули сьогодні практичні навички та вміння, опанували відповідні знання, хай і частково обмежені умовами війни, зуміли реалізуватися, досягти бажаного та долучитись до відбудови нашої держави. У такі важкі години люди зазвичай мобілізуються, вдосконалюються, міняються на краще.

Готуючи документи здобувачів випускних груп, я щиро радів, що 58 випускників, які сьогодні залишають стіни освітнього закладу, маючи кожен свої плани, будуватимуть своє життя. Дуже не хотілося б, щоб хтось вносив корективи у ваші майбутні плани. Я впевнений, що все у вашому житті складеться якнайкраще, адже наш навчальний заклад дав вам усе необхідне, аби ви з честю виходили з будь-якої складної ситуації. Пам'ятайте: якщо вам знадобиться допомога, двері

ВМВПУ для вас завжди відчинені, ми розділимо з вами усе те, що вас хвилюватиме і турбуватиме на ваших життєвих стежинах.

Сьогодні все частіше чуємо слово «герой»... Герої – це люди, які не тільки на передовій боронять власні домівки, рідну землю, а й ті, які працюють у цей нелегкий для країни час на підприємствах, установах, хто підтримує нашу Україну, допомагаючи прискорити День Перемоги.

Особливо хвилююча хвилинка під час свята – це вручення дипломів. Під оплески зали директор вручив дипломи фахового молодшого бакалавра з відзнакою, грамоти за відмінне навчання, творчий та креативний підхід при виконанні завдань під час освітнього процесу та активну участь у громадському житті групи, подяки за відмінні успіхи у навчанні, цінні подарунки здобувачам освіти гр. №33 Баран Оксані, Барановській Вікторії, Гут Тетяні, Мартинюк Діані, Медведчук Вікторії, Саганенко Надії, Василюшину Руслану, Рожко Зої, Стецюк Аллі, Реуцькому Валентину.

За активну участь у спортивних змаганнях, за сміливість, оптимізм, завзятість у досягненні мети, за волю до перемоги під оплески директор вручив дипломи фахового молодшого бакалавра та подяки Іванюку Денису та Юрченко Валерію.

Закінчили училище і отримали диплом про відповідну кваліфікацію – 58 випускників.

Шановні випускники! Ми впевнені, що ваші знання будуть щедро віддаватись на благо людей, рідної Вітчизни. Пам'ятайте: усе в житті здобувається наполегливою працею. Тож нехай молоде життя буде веселим і радісним, щасливим і багатим на нові знання, уміння, нових друзів.

На порозі нового етапу вашого життя хочу побажати вам міцного здоров'я, успіхів, надії на Перемогу. Хай прийдешні роки принесуть вам радість творчої праці, міцне здоров'я, велике щастя, здійснення всього омріяного, нові успіхи та звершення.

**Заступник директора з НВР
Микола ТЮТЮННИК**

ПОЛЕТІЛИ ПТАХИ У ЖИТТЄВИЙ ВИРІЙ...

Пройшло півтора року навчання, як здобувачі освіти групи №44 за професією «Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин» переступили поріг навчального закладу. А відсьогодні ми називатимемо їх випускниками Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища.

Пам'ятаємо, прийшли до нашого навчального закладу вчорашні випускники шкіл, в чомусь не впевнені, але з блиском допитливості в очах. За цей невеликий проміжок часу ми зблизились, на наших очах ви професійно зросли, змужніли, педагогічний колектив

спробував розкрити ваш творчий потенціал і випускаємо вас у життєвий вирій.

Ми з вами разом пережили немало приємних і не дуже моментів, навчилися аналізувати, приймати рішення.

Не одним навчанням супроводжувався час, проведений у стінах училища, багато цікавого та корисного дізнавались у позаурочний час. Я пишаюсь тим, що ви є справжніми українцями-патріотами. На пропозицію щодо допомоги військовим у цей складний для всіх час відгукнулись одногласно. Завдяки ініціативі хлопців та підтримці батьків було замовлено 30 комплектів сухого духу для військових, придбано енергетичні солодощі. На випускних урочистостях передано посилку волонтеру Наталії Франко, яка

вже наступного дня доправила наш «дарунок» військовим на позиції під Бахмутом. Україна буде жити та процвітати доки будуть віддані та небайдужі люди навколо нас, захоплюємось їх альтруїзмом та за кожною змогою та потребою допомагатимемо. Віримо у Збройні Сили України та непереможний український дух!

На нашу думку більшість із вас погоджуються з тим, що навчання в нашому освітньому закладі це ваше правильно прийняте рішення.

Сьогодні ми вас випускаємо у доросле життя, але ми з вами не прощаємося. Ми раді будемо зустрічатись із вами, коли ви зможете поділитись своїми здобутками, вашим професійним зростанням. І як кажуть: «І в горі, і в радості» можете звертатись до нас.

За цей час ми намагались бути для вас другими батьками. Окрему подяку висловлюємо вашим батькам, які виховали вас гідними синами. Побажати їм міцного здоров'я, довголіття. Ми щиро вдячні їм за підтримку.

Дякуємо викладачам, які сумлінно виконували свої професійні обов'язки. І завдяки чому ви сьогодні вирушаєте в доросле життя з багажем знань. Дякуємо майстрам виробничого навчання за їхній професіоналізм. Ви всі наші, рідні водночас, всі різні за характерами, вміннями, але ми нікого не виділяли, нікого не обминали своєю увагою.

Про кожного з здобувачів освіти групи №44 можна говорити довго і багато, але

найголовніше, щоб залишалися завжди людьми з великої літери.

Випускник – це звучить гордо! Ви готові продовжувати свій шлях по життю. Приймайте випробування з гордо піднятою головою, і ніколи не опускайте рук. Як би не було важко в якийсь момент, пам'ятайте мудрі слова: «Навіть після сильного дощу з'являється красива веселка». Життя складається не тільки з радісних моментів, але ми бажаємо вам щасливого життя, в якому переважатиме мир, веселощі та впевненість у завтрашньому дні!

Ще раз вітаємо вас, дорогі наші хлопці, з закінченням училища! Позаду одні іспити, попереду інші, але ми впевнені, що ви з ними впораетесь. Ми багато чому вас навчили і, в свою чергу, у вас навчилися. Ми щиро і всім серцем переживаємо за вас і хочу, щоб кожен із вас зайняв своє гідне місце в цьому житті. Нехай дорога ваша буде завжди успішною та безхмарною. Удачі вам, хлопці, у всьому!

**Задорожна Р.А.,
класний керівник групи №44**

ВИПУСК 2023

Свято радісне, але водночас і сумне, тому, що нашу училищну родину залишають найкращі, найрозумніші, найкреативніші випускники, які здобували освіту за спеціальністю: «Підприємництво, торгівля та біржова діяльність» у складі групи №33.

За роки навчання ми стали однією великою сім'єю, в якій були повага, розуміння, людяність, які, ви думаю, не втратите в подальшому житті.

Я дякую вам за емоції, переживання і хвилювання, за радість, яку ви дарували мені щодня, маю надію, що роки навчання назавжди залишаться у вашій пам'яті. Це не лише пари, сесії, курсові, а й друзі яких ви зустріли в групі. Нехай дружба, яка зав'язалася за ці роки, стає тільки міцнішою, а поради викладачів не забуваються і будуть вам завжди в нагоді.

Сьогодні перед вами відчиняються двері у великий світ з масою можливостей. У стінах рідного училища ви отримали безцінний капітал знань і досвід, який обов'язково допоможе вам вибрати правильний шлях у житті!

Ідіть впевнено до своєї мети! Сміливо сту-

пайте на стежину нового життя! Взявши із собою удачу, наполегливий характер, поради близьких людей і відмінні настрої. Я впевнена у ваших перемогах та зростаннях, бо ви – кращі з кращих.

У кожного з вас своя стежина. По-різному складуться ваші долі. Будуть перемоги, будуть і невдачі, але я бажаю вам досягнути найвищих висот і ніколи не зупинитися

Будьте гідними поваги людьми і радуйте нас і батьків своїми досягненнями! Я бажаю вам надійно влаштуватись у житті. Щоб на вашому шляху не було перешкод, світило сонечко та завжди було мирне небо над головою.

Завдяки прищепленій любові до України вашими батьками та нами викладачами, бути патріотами ви намагалися завжди, цінуєте традиції, та маєте мрію жити у вільній, незалежній Україні. У вас свято, але ми знаємо, якою ціною та завдяки кому ми мали можливість навчатися, тому та вдячність ЗСУ у вигляді смаколиків та емоцій, які ви подарували пораненим військовим після закінчення урочистостей з нагоди отримання дипломів, не забувні. Ця зустріч, і ваша вдячність, теплі слова від вас дали зрозуміти, що ваше

підростаюче покоління - це справжні патріоти. Кожен із вас повертався зі сльозами на очах і своїми думками, а я ще раз зрозуміла, ви – наша гордість.

Я за майбутнє України не хвилююсь: Воно щасливим бачиться мені, Державу нашу розбудують Найкращі її доньки та сини

Удачі вам! Вірних друзів, щирої любові, оптимізму та невичерпної енергії. Не забувайте один одного та пам'ятайте рідне училище. Моє серце та двері училища завжди для вас відкриті.

**Щасливої дороги в доросле життя!
Куратор групи №33
Алла Козачок**

У нашому закладі я навчалася за спеціальністю «Підприємство, торгівля та біржова діяльність». За цей час, я дізналася багато нового. Хоча цей період був складний для усіх нас, ми здобували знання не лише очно, а й дистанційно. Але це не завадило мені навчатися новому. Також я закінчила навчання з відзнакою, до цього йшла наполегливо. Завдяки нашим викладачам, які підтримували, підходили креативно до того, щоб нас навчили новому, ми не зуміли б дійти до нашої мети.

Дякую куратору групи — Аллі Василівні Козачок за любов, турботу до нас. За ці 1,6 навчального року, ви стали для нас більше ніж куратор, ви нас надихали на навчання.

Таня Гут
*****

Цього року я отримала диплом молодшого бакалавра з відзнакою за спеціальністю «Підприємство, торгівля та біржова діяльність» у Вінницькому міжрегіональному вищому професійному училищі.

Навчання в училищі проходило цікаво і весело, хоч для мене, як для простої дівчини із маленького села, спершу було дуже боязко, що я не зможу бути на рівні з багатьма іншими, але викладачі, які нас оточували, допомогли мені бути більш впевненою і цілеспрямованою. Тут особлива атмосфера, приємно проводити час, який промайнув швидко і непомітно, досі не віриться, що вже пройшли 1,6 років. За цей час я познайомилася з багатьма людьми і знайшла друзів. Дякую усім ви-

кладачам та адміністрації, що допомогли здобути знання! Завдяки Вашому професіоналізму, ми закінчуємо училище з багажем знань, який допоможе в працевлаштуванні та кар'єрному рості. Щиро вдячна, що повірили у нас, допомагали впродовж всього навчання. Особливо хочеться подякувати нашому куратору за щирість і відкритість, яка сприяла дружній атмосфері, згуртованості нашої групи.

Бажаю Вам натхнення, терпіння, творчої наснаги, життєвої енергії, креативних студентів та високих результатів у своїй діяльності.

Я вважаю, що вибір закладу був правильний, оскільки я змогла здобувати якісну освіту. Я завжди буду пам'ятати ті роки, які я тут провела.

Оксана Баран
*****

Сьогодні довгоочікуваний випуск і я отримую диплом з відзнакою. Прощаюсь із навчальним закладом, який став для мене рідним місцем, де викладачі навчали нас, направляли на правильні шляхи та завжди в нас вірили. Я хочу подякувати всім учителям і адміністрації за величезний внесок у кожного з нас. Дякую за знання, турботу, підтримку і вічний стимул. Щиро хочу виправдати ваші надії та досягти тих висот, до яких ви нас підштовхували всіма силами.

Вікторія Барановська
*****

Ці роки, що я навчалась у нашому освітньому закладі були наповнені яскравими момен-

тами, для мене він став рідним місцем, де я знайшла чудових друзів і знайомих.

Завдячуючи викладачам, які мотивували мене до навчання та здобуття диплому з відзнакою, я навчилася потрібним мені речам для майбутнього вступу до вищого навчального закладу. Для мене є прикладом те, як викладачі підходили до освітнього процесу, це було цікаво, креативно та пізнавально.

Моя стежка до успіху ще продовжується, але я з теплом і радістю буду згадувати мій освітній заклад, який дав мені величезний старт та мотивував до нових звершень.

Діана Мартинюк
*****

Напевно, як і всім, мені було трошки страшно вступати до освітнього закладу. Я не знала, що мене чекає там, за дверима ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ», але мене дуже тепло прийняли в училищну родину.

Я хотіла навчатись, дізнаватись щось нове, спілкуватись, знайомитись та дружити, це було дуже цікаво. Насправді час, проведений в стінах навчального закладу дуже цінний. У зв'язку з останніми подіями, які склалися в країні я зрозуміла, що повинна вчитись, бо ми те покоління, яке обов'язково, беззаперечно має відбудувати нашу Україну та берегти нашу історію.

Особливу подяку я хочу висловити викладачам. Адже вони, навіть тоді, коли не мали вільної хвилини, виділяли час для кожного учня, щоб допомог-

ти, пояснити це стільки разів, скільки потрібно.

Але найціннішою та найріднішою для мене та всієї групи №33 є наш куратор - Алла Василівна, яка навчила нас бути собою, допомагати, підтримувати, висловлювати власну думку, не боятися труднощів та просто бути людьми.

І ці найкращі моменти нашого навчання я хотіла б пережити ще раз.

Надія Саганенко
*****

Ось і завершився мій черговий етап у житті - завершення навчання в училищі. Місце, де я знайшла подругу, де отримала час із цікавістю. Місце, де набула нових навичок та спробувала їх опробувати на ділі. Також отримала поради від викладачів, які кожен від себе додали теплі слова та підказали шлях, йдучи яким я можу будувати свою кар'єру на майбутнє. Тому що найкращі та щирі педагоги є лише в нашому Вінницькому МВПУ.

Вікторія Медведчук
*****

Ну ось і закінчилося навчання учнів групи №33

Це були щасливі півтора роки нашого спільно життя.

За цей час був сміх та сльози, радість та журба, перемоги та поразки, але ми впоралися з цим разом.

На кожному етапі нашого розвитку з нами були незамінні викладачі, які допомагали, підтримували та давали надію на краще.

Гавриш Наталіє Леонідівно, Ви завжди нам казали, що проблеми індійців вожда не цікавлять, але Ви не дивлячись ні на що, допомагали нам у будь-який час доби.

Петрова Вікторіє Олександрівно, коли ми не могли ніяк зреагувати чи щось придумати на Вашу ідею, Ви нам казали, що це 2,5 людини на одне місце та це «крінж», і таким молодіжним словам ми вас навчили.

Шафорост Тетяно Миколаївно, коли ми іноді не знали, що відповідати на Ваше запитання, то завжди чули: Дорогенькі мої..., і не дивлячись ні на що, були поруч і допомагали.

Ми дякуємо Вам за те, що були поруч в усі етапи нашого дорослішання та розвитку.

Особливо подякувати хочемо нашому улюбленому кураторові та людині, яка за ці 1,6 роки стала для нас мамою, яка захищала та оберігала.

Ми багато разів засмучували Вас та розчаровували, тому ми просимо вибачення і хочемо сказати, що ми вас дуже сильно любимо і дякуємо за те, що ніколи не давали опустити руки і зупинитися на півшляху до цілі.

І на останок хотіла б зазначити, що кожен із нас думає, що він безсмертний і це нормально, ми ще дуже молоді. Життя цінне саме тим, що воно не продовжується вічно, життя закінчиться і його потрібно цінувати. Зробіть щось значне, боріться за те, що для вас важливо і нехай буде що буде навіть, якщо не все вийде. Тоді заради чого це жити на цьому світі?!

Зоя Рожко

Таня Гут

Оксана Баран

Вікторія Барановська

Діана Мартинюк

Надія Саганенко

Вікторія Медведчук

Зоя Рожко

ТВОРЦІ ЗМІН

У 2015 році лідери 193 країн-членів Організації Об'єднаних Націй ухвалили найамбітніший план щодо змін у створенні та розвитку проектів соціального впливу, спрямованих на досягнення цілей сталого розвитку, в результаті чого з'явилася організація World's Largest Lesson. Ця організація залучає учнів різних країн, різних вікових категорій до своєї діяльності та показує їм, що кращий світ є можливим.

World's Largest Lesson підтримує майбутніх новаторів та творців змін у створенні та розвитку проектів соціального впливу, спрямованих на досягнення Цілей сталого розвитку. Здобувачі освіти ДПТНЗ «ВМВПУ» груп №10, 33, 13, 30, 17 та 9 також долучилися до міжнародного дослідження у сфері освіти від WLL, UNESCO та UNICEF щодо трансформації освіти на глобальному рівні, та освіти в Україні зокрема.

Здобувачі освіти, перебуваючи на дистанційному навчанні, в різних кутках України, та навіть за кордоном, активно взяли участь у зазначеному заході, адже бути дотичним до такого проекту – вже само по собі є чимось неймовірним і, до того ж, кожен учасник та учасниця отримали сертифікати міжнародного зразка!

Кирильчук М.Л., викладач іноземних мов

Я буду професіоналом своєї справи

Професія оператора з обробки інформації та програмного забезпечення - це важлива та перспективна галузь, яка вимагає від фахівців не тільки знань і навичок в галузі ІТ, але й відповідальності, уваги до деталей та готовності до постійного навчання та розвитку.

Оператор з обробки інформації та програмного забезпечення - це спеціаліст, який працює з різними видами інформації, включаючи текст, зображення та числа. Оператори використовують комп'ютерні програми для обробки даних та забезпечення їх точності та цілісності. Оператори можуть працювати в різних галузях, таких як бухгалтерія, медицина, фінанси, наука та інші.

Хоча ця професія не вимагає великої кількості технічних знань, вона вимагає від фахівців уваги до деталей та готовності працювати з великою кількістю інформації. Також важливо мати навички роботи з комп'ютером та використання комп'ютерних програм для обробки даних.

Для того, щоб стати успішним оператором з обробки інформації та програмного забезпечення, необхідно мати прагнення до постійного розвитку та удосконалення своїх навичок. Фахівці повинні слідкувати за останніми тенденціями в галузі ІТ та вивчати нові технології та програми.

Крім того потрібно мати добрі комунікативні навички, оскільки вони часто взаємодіють із колегами та клієнтами. Важливо мати гарну організаційну здатність та бути готовими до роботи з великою кількістю даних.

Хоча робота оператором з обробки інформації та програмного забезпечення може здаватися складною та монотонною, вона може бути цікавою та перспективною для тих, хто цінує увагу до деталей та прагне до постійного розвитку своїх навичок. Робота в галузі ІТ також може відчиняти двері до більш складних та високооплачуваних посад у майбутньому. Тому, якщо ви мрієте про кар'єру в ІТ-галузі, то професія оператора з обробки інформації та програмного забезпечення може бути відмінним варіантом для початку свого шляху.

Зарплата залежить від рівня кваліфікації, досвіду та місця роботи. Середня зарплата в Україні становить близько 10 000 - 15 000 гривень на місяць. Однак, з розвитком галузі ІТ та збільшенням попиту на фахівців у цій галузі, зарплати можуть зростати.

Я завжди мріяла про те, щоб знайти своє місце у світі та знайти професію, яка дозволить мені розвиватися і стати професіоналом. І нарешті я знайшла своє покликання в області обробки інформації та програмного забезпечення, і відчуваю, що ця професія є для мене ідеальною.

Я вірю, що зможу стати досвідченим та висококваліфікованим оператором з обробки інформації та програмного забезпечення завдяки моїй наполегливості, здібностям до аналізу та детальності, а також моїй здатності до швидкого вирішення проблем.

Я розумію, що розвиток у цій професії потребує постійного навчання та оновлення знань, оскільки технології швидко розвиваються. Я відкрита до вивчення нового та готова до постійного розвитку своїх навичок та знань, щоб стати експертом у своїй галузі. Важливим аспектом моєї майбутньої професії є вміння працювати в команді та спілкуватися з іншими людьми.

Я вірю, що мої навички та знання, отримані у Вінницькому міжрегіональному вищому професійному училищі допоможуть мені розкрити потенціал у цій професії і дозвольть мені бути професіоналом своєї справи. Я маю велику мотивацію і наполегливість, щоб здобути успіх у цій галузі і зробити свій внесок у світ технологій.

Надія Галайчук,
здобувач освіти групи №12

МІЙ ПЕРШИЙ СТАРТАП – УСПІШНО ОБРАНИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД

Колись китайський мудрець Конфуцій радив: «Знайдіть собі роботу до душі і вам не доведеться працювати жодного дня у своєму житті». Я прочитав цей вислів і задумався. Яка вона – робота моєї мрії?

Можливо, та, на яку я з радістю буду йти, яка буде допомогати мені розвиватися і за яку я буду отримувати достойну зарплатню? Але важко знайти таку роботу одразу, і справа тут зовсім не у везінні та родинних зв'язках. Успішна і улюблена робота скаладеться з маленьких умінь, яким ти навчився, з маленьких стартапів, які ти започатковуєш на початку своєї трудової діяльності, з твоєї конкурентноздатності.

Мій перший стартап – це професія «Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин» у нашому навчальному закладі. Коли я почав навчатися, я не мав жодного досвіду роботи з комп'ютерними технологіями і, навіть не уявляв, як розбирати і ремонтувати техніку. Але завдяки викладачам я швидко зрозумів, що в комп'ютерній галузі є безліч можливостей для того, щоб зробити кар'єру. Мені було надано можливість навчатися з великою кількістю ресурсів та інструментів, що

допоможуть стати професіоналом у своїй галузі.

Я почав вивчати найбільш популярні програми, такі як Microsoft Word, Excel, Photoshop, Blender. А також навчився набирати текст швидко та ефективно. Мій майстер надав мені важливу пораду, яку я пам'ятаю і досі дотримуюся її: «Все залежить від практики та старанної роботи. Чим більше ви практикуєте, тим більш досвіду ви отримуєте та швидше досягаєте успіху, чим більше знань ви отримуєте, тим ширше коло можливостей». Моя професія – це фундамент моєї майбутньої успішної кар'єри. Адже після закінчення училища я зможу продовжити навчання у технічному університеті і буду почуватися більш впевнено на фоні інших студентів, тому що в мене вже буде база знань. Я зможу вчитися і одночасно працювати за професією і претендувати одразу на зарплатню вищу, ніж інші. Тому що в мене вже буде один диплом.

Моя професія дозволить мені працювати на підприємствах, в організаціях та установах, що функціонують в галузі електроенергетики, електротехніки та електромеханіки, у сфері проектування, виробництва, експлуатації, організаційно-управлінської, інженерно-економічної, екологічної та

комерційної діяльності. Я навчився створювати професійно-орієнтовані бази даних, використовувати інформаційні технології для рішення будь-яких завдань. Коли я закінчу університет, то зможу займати посади молодшого управлінського персоналу промислових та сервісних підприємств, науково-дослідних установ, комерційних структур, а саме: майстра чи технолога, молодшого інженера на підприємстві; старшого лаборанта, молодшого інженера, референта, консультанта, продавця або менеджера в комерційних фірмах, що займаються продажем електричних машин, апаратів, комплектних електроприводів, засобів автоматизації тощо, а також у рекламних агентствах аналогічного профілю.

Врешті-решт, навіть якщо моя мрія бути CEO в крутій комп'ютерній фірмі зміниться, мої знання у сфері комп'ютерів не будуть зайвими. Я зможу сам обрати собі техніку, налаштувати програми, підключити всі застосунки, а не стояти «чайником» і купувати все підряд.

Я дуже вдячний викладачам та нашому училищу за підтримку у навчанні та досвід, який я тут отримав.

Франчук Юрій,
здобувач освіти групи №13

КОНКУРС ПЕРЕКЛАДУ ПОЕЗІЇ

Кафедра міжкультурної комунікації, світової літератури та перекладу факультету іноземних мов Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського організувала конкурс перекладів на тематику 'LOVE IS IN THE AIR'

Здобувачі освіти ДПТНЗ «ВМВПУ» також спробували свої сили у перекладі творів відомих авторів і надіслали свої роботи на конкурс. Конкурсна робота Ланової Ольги, переклад вірша Httest du mich geliebt... (Rosa Pflug) з німецької мови українською, була визнана кра-

щою у другій номінації, за що авторка перекладу отримала диплом переможця конкурсу перекладів. Пенчак Леся та Балан Ангеліна отримали дипломи учасників.

Дякуємо організаторам конкурсу за чудову можливість здобувачам освіти проявити свої творчі здібності і вітаємо переможців та учасників конкурсу, бажаємо подальших перемог!

Якби ти мене кохав

Якби ти мене кохав,
То зі мною був, не залишив,
Тоді кожен день новий,
Промінням сонця був залитий!

Якби ти мене кохав,
Темна ніч була б світліша,
Посміхалося б небо нам
Й зорі б сяяли яскравіше!

Якби ти мене кохав,
Була би я вічно з тобою
Жодні скупчення хмар,
Не зміли б наші мрії водою.

Якби ти мене кохав
Серце б моє не щеміло,
Лиш для мене б бузок розцвітав,

Інші пісні б я співала.

Vірш H ttest du mich geliebt... (Rosa Pflug) переклад Ланової Ольги, здобувачки освіти групи 25
Люблю тебе

У світі оцюому стільки речей,
З якими розстатись не легко.
Любов до дрібничок, до місць і людей,
До того, що близько, ось тут, і
десь у горі, далеко.

Усе що ти любиш, воно лиш твоє,
так дивно, як легко це мовить!
Коли слово любов має силу й живе,
Бувають хвилини, й стає лиш кліше.

Кохання тихенько до серця приїде
Або увірветься стрілою.
Хтось відсахнеться, а хтось щастя знайде,
Адже ми різні з тобою.

Коханий, моє серце – твоє
Сьогодні і завтра й навіки,
Ти найкращий з-поміж усіх людей
Несуть нас разом хвилі щастя ріки!

Vірш Loving You (K. Summers) переклад Балан Ангеліни, здобувачки освіти групи 19

Кохати тебе !

Ця планета сповнена різноманіттям,
Вся буденність, до якої ми звикли.
Речі, оточення, середовище в якому ми знаходимося,
Те, що нам так близьке, і водночас так невідоме.
Те, що ти відчуваєш у глибині себе,
Такі легкі та звичні нам слова.
Коли слово «кохаю» має велику силу,
Іноді ти втрачаєш сенс цих слів.
Коли палкі слова кохання адресовані партнеру,
Це може відбуватись вічно, а може пройти неначе буря.
Іноді ми як непрочитана книга якогось роману,
Ніхто не знає, який нас очікує фінал.
Але те відчуття, яке в мені,
Ніколи не передати словами.
Воно надихає мене,
Ти є жаринка, яка запалює мене з середини.

Vірш Loving You (K. Summers) переклад Пенчак Лесі, здобувачки освіти групи 48

Кирильчук М.Л.,
викладач іноземних мов

ПІДТРИМКА ДРУЗІВ

22 лютого колектив ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» гостинно прийняв та познайомив із українськими звичаями та традиціями нашого фінського колегу Юху Соумінена та волонтерів пані Тару та пана Марку, які приїхали підтримати нас, українців, в цей нелегкий час та допомогти наблизити перемогу. Вони вже не просто гості у нашому закладі освіти, а наші друзі. Адже це вже четвертий візит від початку повномасштабного вторгнення рф в Україну. І нехай початку нашій дружбі передують не найкращі обставини, але надзвичайно цінно знати, відчувати, бачити підтримку союзників і у тилу, і на передовій.

А щоб найяскравіше показати гостинність та традиції українського народу, ми вирішили погостювати гостей стравами української та фінської кухні.

Українська народна кухня – це така ж культурна спадщина українського народу, як мова, література, мистецтво, це неоціненний здобуток, яким варто пишатися, який не варто забувати. Кожному з етнографічних районів України властиві свої особливості кухні, зумовлені географічними умовами, національними традиціями, але найголовнішою стравою, без якої не можна уявити український обід, звичайно є борщ – символ надійного даху над головою, родинного тепла, сімейної злагоди і спокою. Також особливістю української кухні є широке вживання свинини, овочів, як свіжих, так і квашених. Ми мали велику честь пригостити

наших гостей борщем, картоплею, запеченою з м'ясом, кручениками, варениками, квашеними овочами та, звичайно, пирогом із сиром. Для того, щоб побороти мовний бар'єр, на допомогу прийшли здобувачі освіти Кравченко Влад та Бриленко Богдан, які занурили наших гостей у секрети приготування страв. Вони завзято розповідали тонкощі приготування українських та фінських страв англійською мовою.

Ця зустріч стала дуже цікавою та пізнавальною для обох сторін. Ми пригостили гостей не тільки українськими, а й фінськими стравами, а саме: салатом з оселедця Rosolli, тушкованою в молоці морською рибою Mautilakeitto, пирогом із прісного тіста з оригінальною рибною начинкою kalakukko, морквяною запіканкою Porkkanalaatikko та ягідним супом Marja keitto. Звичайно ж, ми доклали максимум зусиль та любові для того, щоб приготувати страви з повагою до фінських традицій. У розмові гість ділився своїм досвідом та культурою.

Однією з основних тем цієї зустрічі стала кухня. Україна та Фінляндія мають дуже різні кулінарні традиції, але є також багато спільного. Гостю з Фінляндії дуже сподобалися українські національні страви, такі як борщ, вареники та пиріг. Він також був дуже приємно здивований смаком фінських страв, які ми приготували.

Під час обговорення кухні виявилось, що у обох країнах багато уваги приділяється свіжим та органічним продуктам. Також в обох країнах є багато страв з риби, оскільки море є значним джерелом їжі. Але, наприклад, в

Фінляндії популярними є страви з морських водоростей, тоді як в Україні морські водорості ще не дуже поширені.

Крім кухні, учасники зустрічі також ділилися своїм досвідом та культурою. Українці розповідали про традиційні свята, такі як Великдень та Різдво, а гість з Фінляндії розповів про фінські сауни та відпочинок в лісі. Також, виявилось, що у обох країнах є багато спільних рис в культурі та традиціях, наприклад, у Фінляндії та Україні велика увага приділяється родині та дітям.

Така зустріч стала чудовим прикладом того, як кухня може бути засобом об'єднання та спілкування між різними культурами та народами. Вона дала можливість учасникам зустрічі не тільки познайомитися з новими стравами та традиціями, а й збагатити свій світогляд та розширити горизонти.

Зустріч українців з гостем з Фінляндії стала важливою подією для нашого закладу освіти, яка підкреслила значення культурного та міжнародного спілкування. Це є дуже важливим для розвитку нашого суспільства, яке стає все більш мультикультурним та різноманітним.

Отже, зустріч українців з гостем з Фінляндії стала не лише приємною та цікавою подією, а й дала можливість підкреслити значення культурного спілкування та обміну досвідом між різними країнами. Кухня стала засобом об'єднання та спілкування між учасниками зустрічі та є чудовим прикладом того, як їжа може стати містком між культурами та народами.

Раїса Мазур, викладач

ЯК ВІЙНА ЗМІНИЛА МОЄ ЖИТТЯ!

Моє життя війна змінила дуже сильно, постійні тривоги на початку війни, пекуче життя за рідних, за друзів. Війна мене познайомила з підвалом у будинку, в який я спускався щоразу, як була тривога.

На початку війни майже всі мої друзі роз'їхались або до бабусь, або за кордон, і ми почали менше бачитися, гуляти, спілкуватися. У мене батько військовий, на початку війни взагалі не приходив додому. Через декілька місяців деякі друзі повернулися додому і ми почали потрошку гуляти, але після прильоту ракет в наше прекрасне місто, 14 липня 2022 року, практично всі мої друзі вийшли знову.

Згодом я зрозумів, що війна – це найстрашніший злочин проти людства. На війні гинуть діти, дорослі, люди похилого віку.

Війна дуже сильно впливає на людину і всі ми ніколи не забудемо ці дні війни.

Війна позбавляє людей даху над головою, звичного життя, роботи. У період війни мирні люди не живуть, вони – виживають. Виживають, намагаючись сховатися від обстрілів і прогнати. Деякі змушені бігти, рятуючи своїх дітей і кидаючи все, з чого складається їхнє життя.

Військові, які захищають свій будинок, безсумнівно, заслуговують на повагу.

Гетьман Данііл, здобувач освіти групи № 35

24 лютого до мене в кімнату увійшла мама і сказала: “Вставай, почалась війна”. Ці секунди я запам'ятаю на все життя. Переглядаючи ранкові новини, я не вірив, що це моя країна сьогодні. І тут пролунав вибух, настільки потужний, що на стелі затрусилась люстра. У той момент мама з татом вирішили поїхати на деякий час за кордон, щоб нас захистити.

Це була найважча і найдовша дорога в моєму житті.

Війна перевернула моє життя. Це момент дорослішання, час думати не лише про себе. Я взяв всі обов'язки догляду за своєю молодшою сестричкою, так як мама була змушена працювати, щоб забезпечити нас усім необхідним. Навіть коли ти ніби звикаєш до іншої країни, до мови, думками все ж ти там, в рідній Україні.

Після семи місяців за кордоном ми вирішили повернутися.

Дорога назад в Україну була швидкою та спокійною, тому що я повертався додому. І ось ми перетнули польсько-український кордон, це був як свіжий ковток повітря. Війна змінила не тільки моє життя, але й погляди. Я пишаюсь тим, що я українець, я пишаюсь своїм народом, його незламністю.

Дмитро Мельник, здобувач освіти групи № 35

ЛЮДСЬКА ДОБРОЧЕСНІСТЬ ПІД ЧАС ВІЙНИ

Людські доброчесності є невід'ємною частиною нашого життя, які роблять світ кращим. Доброта, милосердя, справедливість, толерантність є принципами, які допомагають людям жити в гармонії та співіснувати один з одним. Однак, коли виникають конфлікти та війни, людські позитивні якості можуть бути поставлені під сумнів. Війна завжди зумовлює масштабні «тектонічні зсуви» у суспільстві, які за мирного часу могли б відбуватися впродовж десятиліть.

Війна — це страшне та жорстоке явище, яке залишає глибокий слід в житті країни та її народу. У таких умовах, люди зіштовхуються з величезними труднощами, нестабільністю, невизначеністю майбутнього, розрухою та стражданням. Сприйняття світу під час війни змінюється докорінно. І в таких складних

умовах, людські доброчесності проявляються яскравіше, ніж коли-небудь. Так само, як і людські цінності. Те, що раніше вважалося важливим, втрачає свою привабливість і з точки зору сьогодення бачиться нікчемним. Рівень доходів, службова кар'єра, всі ознаки життєвого успіху стираються перед обличчям смерті і загального руйнування. І виявляється, що справжню цінність має любов до людей навколо та Батьківщини, дружба, взаємна підтримка, життя тих, кого любиш.

Україна відчула біль війни повною мірою, яка забрала життя тисячі людей, залишивши ще більше громадян без домівки, та безліч травмованих тіл та душ. Вона стала випробуванням моральної сили українського суспільства і покликана його громадян виявити найкращі людські якості.

Українці демонструють багато доброчесностей, що свідчать про їхню гідність та

людяність. Однією з найважливіших людських якостей, що проявляється в умовах війни, є мужність. Воїни, що захищають свою країну, демонструють мужність та відвагу перед обличчям небезпеки і смерті. Але мужність не обмежується лише військовою сферою – мирні жителі, які виживають в умовах війни, також проявляють цю рису, виявляючи витримку та непохитну волю до життя.

Не лише українців торкнулася ця війна, а й увесь світ готовий жертвувати своїми ресурсами та часом для допомоги людям, які потерпають від війни. Вони допомагають військовим, біженцям, людям, які втратили своїх близьких та підтримують інших у важкі моменти. Проявляючи співчуття, громадяни світу виявляють турботу та солідарність з тими, хто зазнав утрат та постраждав внаслідок війни. Люди, які тимчасово змінили своє місце проживання отримали притулок та турботу. Вони розуміють та поважа-

ють українські громадян, що є незламними, українських воїнів, що демонструють високий рівень відваги та волелюбності, які надихають народ на звернення добрих справ та дають надію на перемогу.

Отже, війна є випробуванням для людських якостей, і вона може спонукати людей до добрих і злих дій. І саме в умовах війни, люди можуть виявляти справжні глибокі цінності і переконання.

Геркалюк Г.В., викладач

ЗІРКИ СПОРТУ ВМВПУ

Ми дуже цінуємо та пишаємося нашими учнями спортсменами, які після навчання в аудиторіях йдуть у спортивні зали та серйозно займаються вибраним видом спорту.

Досягають успіхів у великому спорті виступаючи на Всеукраїнських та Міжнародних змаганнях захищаючи честь нашого міста, області та країни. Так наші учні II курсу навчальної групи №10 «Оператор з обробки інформації та програмного забезпечення» Беляшов Андрій, Губань Денис, Петелько Дмитро виконали норматив КМС України з греко-римської боротьби, провівши не один переможний поєдинок на аренах України та Європи.

Тренуються хлопці під керівництвом досвідчених тренерів у СК «Лідер» Вінницья греко-римська боротьба уже багато років. Щоденна кропітлива праця над собою, уміння терпіти, жага до перемоги були запорукою таких високих результатів у спорті. На даний час хлопці є членами збірної Вінницької області та кандидатами до збірної України у своїй категорії та віковій групі.

Професіонали своєї справи – це наші учні, наша гордість.

Боротися та перемагати! Генетичний код нашого народу!

Петелько В.В., керівник фізичного виховання

Щорічно до нашого навчального закладу вливається велика кількість першокурсників. Серед них є багато юнаків і дівчат, які захоплюються спортом.

Перед викладачами фізичного виховання і керівниками спортивних секцій стоїть нелегка задача – знайти ті «зірочки», які потім будуть гідно представляти ВМВПУ на змаганнях різних рівнів: від училищних до всеукраїнських. Усім відомо, що «спортом №1» в Україні є футбол. В ДПТНЗ «ВМВПУ» цьому виду спорту приділяється значна увага. З учнями протягом всього навчального року проводяться різноманітні змагання та турніри. Уже на початку навчального року була проведена першість училища серед навчальних груп. Метою цього змагання було поповнення збірної училища гравцями.

За жеребом турніру, у першій грі зустрілися команди групи №30 та команда група №31. Із перших хвилин матчу 30 група захватила ініціативу і забила два швидких голи. Однак, ще до перерви група №31 встигли забити гол, і на перерву команди пішли з мінімальним розривом.

Початок другої половини матчу почався аналогічно: знову команди групи №30 усіма силами пішла в атаку і зуміла забити третій м'яч. За дві хвилини до кінця капітан команди група №30, сильним ударом з далекої дистанції змусив капітулювати кіпера групи №31. До кінця гри рахунок так і не змінився – 4:1 на користь команди групи №30.

ТУРНІР З ФУТЗАЛУ

У другій грі, зустрілися – команди з.о. групи №35 та команда групи №1 Матч завершився з рахунком 7:0 на користь з.о. групи №35.

Не менш цікава була фінальна гра команд групи №34 та №35. Гра фіналістів очікувано проходила на високих швидкостях та у щільній боротьбі. Проте, фортуна все більше схилалася у бік групи №35. Їхні гравці були більш точними у пасах та ударах.

Рахунок було відкрито вже на 40-ій (!) секунді матчу: дальній удар з центра поля капітаном команди групи №35 Юрій Макаров. На цьому команда груп №35 не зупинилася і до кінця тайму зуміла ще двічі засмутити голкіпера суперника. На перерву команди пішли з рахунком 3:0.

У другому таймі картина гри не змінилась: команда групи №35 надалі володіла ініціативою та змогли збільшити рахунок. Гра завершилася з рахунком 5:1 на користь груп №35.

За підсумками змагань: I-місце зайняла група №35, I-місце група №34, II-місце група №30.

Користуючись нагодою, хочу закликати учнів нашого училища приєднуватися до нашої команди. Мені дуже хотілося б, щоб спорт у нашому училищі жив і розвивався, адже саме він розвиває і загартовує нас не лише фізично, а й морально. Завдяки спорту в людей з'являється впевненість у собі, терпіння, сила волі, уміння долати перешкоди, бажання перемагати і досягати своєї мети.

Моргун Р.В. - викладач фізичної культури

СПОРТ НАС РОБИТЬ ЩАСЛИВИШИМИ!

Сьогодні спорт став не лише частиною здорового способу життя, а й засобом порятунку від стресу, з яким ми живемо весь цей період. Багато хто погодиться з тим, що нам довелося пережити важкий період адаптації до нового життя. Спочатку зовсім не хотілося нічого робити. Здавалося, який спорт, коли скрізь горе та біда? Ми кинулися з головою у волонтерські справи.

Згодом зрозуміли, що кожен на своєму місці здатен принести більше користі. Я викладач фізичної культури й достеменно знаю, що спорт нам може дати багато ресурсу, але для того, щоб ним займатися, потрібен стартовий запас енергії – тобто бажання..

Під час війни можна і треба говорити про здоров'я і здоровий спосіб життя: і тих, хто захищає Україну, і тих, хто знаходиться у глибокому тилу, і навіть тих, хто тимчасово виїхав з країни. Говорити треба і про ментальне, і про фізичне здоров'я. Також варто нагадувати, що багато з отриманих під час війни проблем не зникнуть магічним чином одразу після перемоги і впливатимуть на нас десяти років. Через війну багато хто закинув заняття спортом. Здобувачі освіти загалом підзабули, що є фізкультура. Саме тому викладачі фізичної культури завжди готові допомогти відновити їхні спортивні навички. Наразі запрошуємо до спортивної зали, де якусь годинку-дві учні можуть приділити своєму фізичному здоров'ю.

Зокрема, із таких видів спорту, як настільний теніс та волейбол були сформовані збірні команди училища, попри те, що на це було дуже мало часу, оскільки останнім часом заняття в основному проходили у дистанційній формі. Ці команди взяли

участь у щорічній обласній Спартакіаді серед учнів ПТО і засвідчили досить високі результати: збірна дівчат із настільного тенісу посіла високе V місце, а збірна дівчат з волейболу - призове III.

Варто відмітити високий рівень гри наших волейболісток. Змагання проходили в грудні. Спершу ми брали участь у зональних змаганнях, які проходили на базі нашого освітнього закладу. У нашій зоні було 4 збірних команд інших училищ, серед яких нам вдалось вибороти перше місце і вийти у фінал. Далі, на базі ВПУ№7 міста Вінницья, проходив фінальний етап змагань із волейболу серед ПТНЗ нашої області. Чотири найкращих команди з міста та області зібралися для фінальної гри. Наша дівоча збірна заслужено претендувала на чемпіонство. Цілком зрозуміло, що ніхто не хотів здаватися. Із трьох поєдинків, які, до речі, відзначалися високим рівнем гри і були в певній мірі драматичними і безкомпромісними, ми прогнали лише одну гру команді дівчат ВПУ№7 міста Вінницья і посіли почесне III місце.

Склад команди: Попова Настя (група №24), Паламарчук Юлія (група №19), Килимчук Ольга (група №17), Казміришина Карина (група №16), Галайчук Марина (група №12),

Лавренюк Єлизавета (група №30), Дуля Аліна (група №1) та Хоца Яна (група №33).

П'яте місце в обласних змаганнях із настільного тенісу це не менш вагомий результат, якщо брати до уваги те, що участь у змаганнях брали більше двадцяти команд з інших навчальних закладів. Дівчата: Лавренюк Єлизавета (група №30) та Шах Ірина (група №1) перемогли шістьох суперниць з восьми, продемонструвавши не тільки гарну гру, але й характер, волю до перемоги. Так тримати і прагнути стати ще кращими!

Гідним прикладом для учнів є чимало моїх колег, інженерно-педагогічних працівників нашого навчального закладу, відданих душою і тілом такому виду спорту, як волейбол. З того часу, як розпочалась ця ненависна війна в нашому спортзалі було зіграно багато ігор. На майданчику зустрічалися і наші працівники і люди, які тимчасово знайшли притулок у нашому училищі, і випускники, що не забувають і заходять у гості. Були навіть змагання. Вперше команда педагогічних працівників ВМВПУ взяла участь у благодійному турнірі «Педагоги з ЗСУ». Ця визначна подія сталася восени на базі «Вінницького ліцею №31». Усі кошти, які були зібрані на цьому турнірі були направлені

на закупку амуніції педагогам, що зі зброєю в руках захищають Україну. І хоч наша команда виграла лише одну гру, та це була справжня перемога, зі справжніми незабутніми емоціями, притаманними спорту.

То чи робить спорт нас щасливішими? У цьому немає сумніву. Адже усім добре відомий той факт, що тренування сприяють утворенню ендорфінів (хімічних речовин, що виділяються нашим мозком). Чим більше ендорфінів, тим щасливішими почуваються люди, до того ж ендорфіни діють як природне знеболювальне. Скажу більше: біг та заняття на свіжому повітрі сприяють також виділенню серотоніну - нейромедіатора, який часто називають «гормоном щастя». А загалом будь-які заняття спортом корисні, і неважливо йога це чи тренування на біговій доріжці, а, можливо, силові заняття у спортзалі.

Вірю, що зовсім скоро ми повернемося до звичайного нашого життя, а поки усім бажано терпіння, витривалості й непохитної віри у нашу Перемогу!

Пам'ятаймо: здоровий дух може бути тільки в здоровому тілі!

Петелько В.В., керівник фізичного виховання

ЦІКАВА ПОДОРОЖ

Перлина Поділля – Вінниччина, має чимало місць, які варто побачити, відчуті їхню особливу енергетику і почути від місцевих жителів цікаві розповіді, в яких історичні факти тісно переплелися з легендами.

Жмеринський район знаходиться у західній частині Вінницької області і належить до правобережної лісостепової зони південно-західної частини України. Його рельєф – хвиляста рівнина із невеликим схилом на схід та південний схід. Спокійні, тихоплинні, повноводні річки Рів, Рівець, Мурафа, Згар, Мурашка, їх притоки – створюють неповторні мальовничі пейзажі краю.

Літопис Жмеринщини – це славна й героїчна історія, археологічні таємниці та архітектурні пам'ятки, що збереглися в селах району, це добро і негоди, чимало неймовірних потрясінь, тяжких випробувань, вірою і правдою служили своїй землі. Жмеринський край, поснований залізницями й автошляхами з численними переїздами, має багату історію. Про кожен населений пункт тут розповідають щось цікаве.

Проте метою нашою поїздки була профорієнтаційна робота в закладах освіти. У складні часи сьогодення профорієнтаційна робота має вагоме значення для майбутнього молодого покоління. Це допомагає зорієнтувати та підготувати їх до професійної діяльності, надаючи корисну інформацію щодо розуміння світу праці, включаючи бачення власної кар'єрної траєкторії.

Перший освітній заклад, який ми відвідали, Станіславчицький ОЗЗСО I-III ступенів у селі Станіславчик, яке розкинулося на мальовничих пагорбах за 7 км від Жмеринки. Це теж одне з історичних сіл Жмеринщини – багате на пам'ятні місця та відоме своїми чудовими краєвидами. Щира усмішка, добре слово

і хоча б краплинка тепла мають дуже велику силу, а саме так нас зустріла директор школи Лахман Галина Леонтіївна. Учні школи, яких ми відвідали, слухали дуже уважно, цікавилися можливостями навчання в нашому освітньому закладі, практичну складову навчання, умови проживання в гуртожитку.

Другий освітній заклад у с.Кам'яногірка, Кам'яногірська філія I-II ступенів Станіславчицького ОЗЗСО Станіславчицької сільської ради Жмеринського району. Свідченням того, що село має давню історію є вузькі покручені вулиці, несиметричної чи радіальної будови, свідки нашої далекої і близької історії. Колектив школи нас зустрів тепло і доброзичливо. Усміхнені, відкриті дитячі обличчя, вселяли надію і тверду впевненість в тому, що у нас буде майбутнє!

Наступним у нашій подорожі був Копистиринський ліцей Шаргородської міської ради Жмеринського району Вінницької області. Двоповерхова споруда з просторими світлими класами і коридорами, оточена стрункими ялинами і замріяними берісками, є сьогоденні окрасою села Копистирини.

Хотілось би подякувати директорів школи Місюлі Андрію Миколайовичу за теплий прийом, організацію школярів та сприяння проведеному нашій профорієнтаційній роботі.

Подорож продовжилася в Носиківську гімназію Шаргородської міської ради Жмеринського району. Село Носиківка – поселення давнє, життя на цих землях наших предків сягає сивої давнини, до часів трипільської культури, які розселилися на нашому Правобережному українському лісостепу. Місцевість ця була вигідна для поселенців тим, що самим природнім ландшафтом вона захищена від нападу ворогів, які в ті часи постійно спустошували землі нашого краю. Про напади татар на село тут й досі побу-

ють легенди. Гімназія розташована у мальовничому куточку села, яка квітучої пори чарує своєю красою. Чи помічають місцеві неповторну палітру кольорів свого рідного села, хтозна. Мабуть, звикають до того, що мешкають у полоні майже первозданної краси і все довкола їм здається таким буденним, але в той же час рідним. Але той, хто приїздить уперше чи буває рідко в таких куточках, відчуває, напевно, що потрапив у зовсім інший світ: такий мальовничий, такий тихий, де навіть дихається по-особливому... Щиро дякуємо директору закладу Пишняку Василю Григоровичу та педагогічному колективу за теплий, доброзичливий прийом та співпрацю.

Шаргородщина – це край, який багатий історико-культурними пам'ятками, видатними людьми та чудовою подільською природою, яка з першого погляду замилює гостей своїми мальовничими краєвидами, що викликають думки про нетлінність краси нашої України, землю, яка спонукає замислитися про вічність, спостерігаючи з берегів річки Мурафа або йдучи вулицями древніх Джурина, Мурафа чи Шаргорода, багатьох інших малих і великих сіл цього краю, численні пам'ятки архітектури яких бережуть історію про незнищенне прагнення нашого народу до незалежності й свободи, землю, що з оптимізмом дивиться у майбуття, яке твориться вже сьогодні успіхами її працівників і талановитих жителів. Що не крок по Шаргородській землі, то одкровення, що не погляд, то диво-рукотворне, виношене й виплекане у серцях багатьох поколінь цього краю або ж народжене божественними зусиллями вічно живої природи. Шаргородщина ніби повторює в мініатюрі ландшафти всієї України – з її золотавими колосистими полями, зеленими лісами, широкими долинами та пагорбами.

Шаргород – це затишне містечко на Вінниччині з багатою історією, красивою архітектурою та культурними пам'ятками. Це містечко з великою історією, яка залишила йому відомі на всю Україну архітектурні пам'ятки – Миколаївський монастир, синогогу, костьоли, особливого шарму вулицям додають ошатні будиночки 18-19-го століття. У місті є городище доби Київської Русі, збережені у Шаргороді й рештки замку. Історичні будівлі та перекази створюють особливу атмосферу у цьому містечку, а культурні пам'ятки вносять місто до одного із «Семи чудес Вінниччини».

Джерелом мудрості, променем надії в майбутнє для підрастаючого покоління є освітні заклади Шаргородщини. Це майстерня, де формується думка підрастаючого покоління, це традиції, наповнені теплом ди-

тячих сердець, творчістю учнів, ініціативою і натхненням педагогічного колективу, допомогою і підтримкою батьків.

Щиро дякуємо за теплий прийом, гостинність, дружню, невимушену атмосферу, співпрацю та взаєморозуміння директора Шаргородського ліцею №1 Шаргородської міської ради Андрійця Валерія Йосиповича, директора Шаргородського ліцею №2 Шаргородської міської ради Дубчак Зінаїду Володимирівну та заступника директора з навчально-виховної роботи Євстігнєву Тетяну Олексіївну, директора Шаргородської ЗЗСО I-III ступенів Кушнір Оксану Петрівну, директора Слободо-Шаргородського закладу загальної-середньої освіти I-II ступенів Шаргородської міської ради Стратія Григорія Петровича.

Навколо з'являються нові будинки, магазини, офіси, а школи все стоять і гостинно зустрічають своїх учнів. Здається, що і час не владний над ними... Стоять школи у квітучих яблуневих садах і з року в рік гостинно відкривають двері своїм учням першого вересня та відряджають юнаків і дівчат у нелегку життєву дорогу в червні...

Подільська земля несесяжна і родюча, вабляча затишною прохолодою лісів, тихими плесами ставків, величчю народного духу і щирістю людських сердець. Чи є ще на світі місце, де так проникливо-ніжно ллється журлива пісня, де спів соловейка заколисує теплыми спогадами і душа лине до неосяжних висот буття людського?

Де б ми не були, в якому б куточку не опинилися, пам'ятаймо про той дух та силу, що нас єднає. Гуртуймося та робімо все можливе для відновлення нашої країни – вчимо та навчаймося, допомагаймо за можливості іншим, кожна краплинка в океані важлива та неповторна. Ми разом, ми встоїмо і здобудемо перемогу для кожного з нас, задля майбутнього нашої країни.

Мельник Марія майстер в/н

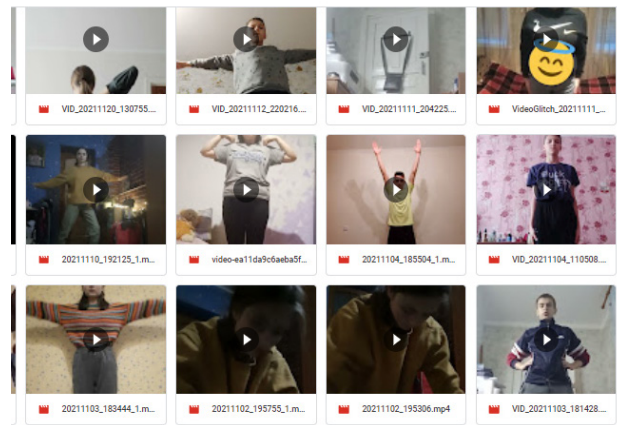
«Просто одягни кросівки і вийди на вулицю» або «Як тренуватися під час війни»

Війна – це шалене психологічне та фізичне навантаження. На перший погляд, здається, що фізкультурі немає місця на війні. Через війну українці переживають постійний стрес і страх за своїх рідних та близьких. У цих умовах важливо підтримувати фізичну активність, яка допомагає знизити рівень гормону стресу – кортизолу.

Віділ фізичного виховання Вінницького МВПУ наполегливо рекомендує – як і до війни, просто одягти кросівки і вийти на вулицю, спортивний майданчик або повернутися до спортзалу, як кажуть, дати м'язам згадати забуті відчуття. Єдине, якщо ви відновлюєте заняття чи регулярні тренування, рекомендується знизити робочу вагу, щоб не страждали ваші м'язи від крепатури. А ще обережно плануйте збільшення темпу, кілометражу або робочої ваги на силових тренуваннях. Не зайвим буде згадати про режим дня. Напрацюйте його в цей час самостійно, так, щоб організм звик прокида-

тися в один і той же час і лягати спати теж приблизно в один час. Пропишіть собі план тренувань, де головною метою буде регулярність. Нехай тренування будуть недовгими, але регулярними. Не забувайте про правила безпеки. Вони важливі в будь-який час, а в режимі воєнного стану й поготів.

Майже всі галузі активної людської діяльності, в наш час завмерли, пригальмувалися, ну а спортивна галузь тим більше. Але навчальний процес не зупинився. І найважче, напевно тут було вчителям фізичної культури налаштувати дистанційний навчальний процес, адже ми педагоги, які навчають правильній руховій діяльності. Та в нашому училищі процес фізичного виховання підрастаючого покоління не зупинився ні на мить. Крім теоретичного програмного матеріалу, який систематично викладався в гугл-класах навчальних груп, організовувалися ряд онлайн-конкурсів. Наприклад, на краще відео самостійних занять фізичними вправами. Діти присилали щотижня невеликі нарізки відео. А з найцікавішими

та корисними тренуваннями усі мали змогу ознайомитись на сторінках МВВПУ в Instagram та Facebook.

І наостанок: мисліть позитивно, частіше посміхайтесь і робіть із задоволенням те, що ви собі напланували.

Усе буде Україна!

Петелько О.К., викладач фізичної культури

РІК МУЖНОСТІ. РІК БОЛЮ. РІК СЛІЗ. РІК НАДІЇ. РІК ВИТРИМКИ. РІК ЄДНОСТІ. РІК НЕЗЛАМНОСТІ.

Свідоцтво
про
реєстрацію
Серія ВЦ
№696-54-Р

Назва видання:
«Молодіжний вісник»
Видавець та
засновник: ДПТНЗ «ВМВПУ»
Відділ розповсюдження:
(0432) 61-23-32
Ціна: договірна

Головний редактор: Тютюнник М.М.
Літературний редактор: Ластівка І.В.
Редколегія газети «Молодіжний вісник»:
Березюк Л.В., Гнатюк О.М., Расулова Т.М.
та члени учнівського самоврядування.
Фотокореспонденти:
Пугач І.О., Турченкова Т.В., Чемес О.С, Семенов О.В.
Комп'ютерна верстка: Олексієнко Г.П.
Адреса редакції та видавця:
м. Вінниця, вул. Стрілецька, 5, Т: (0432) 61-23-32

Статті публікуються у порядку обговорення.
Автори надрукованих матеріалів відповідають
за добір і точність наведених фактів і даних, інших
відомостей.
Редакція залишає за собою право редагувати та
скорочувати текст. Рукописи не рецензуються і не
повертаються. Думки авторів публікацій не завжди
збігаються з точкою зору редакції.

Віддруковано в друкарні
ТОВ «Прес Корпорейшн
Лімітед», м. Вінниця,
вул. Чехова, 12а.
Телефон:
(0432) 55-63-97
Замов. №23 75 01
Тираж: 1000 шт